

Η πιό επίφοδη αρρώστια της εποχής μας είναι ο καρκίνος, αφ' ενός γιατί τα κρούσματά του αυξήθηκαν υπερβολικά κι' αφ' ετέρου γιατί η Επιστήμη εξακολουθεί να μένει ανίσχυρη απέναντί του, ενώ έχει αποκτήσει όπλα αρκετά αποτελεσματικά για όλες τις άλλες διαδεδομένες ασθένειες. Οι Αμερικανοί υπολογίζουν ότι, στη χώρα τους μόνο, κάθε 3 λεπτά της ώρας, πεθαίνει κάποιος από καρκίνο, κι' άλλα λόγια πεθαίνουν 200.000 καρκινοπαθείς ετησίως. Το ένα τρίτον απ' τους καρκινοπαθείς θα μπορούσαν να σωθούν, αν κατέφευγαν εγκαίρως στο γιατρό, αποφεύγοντας τους τσαλατάτους. Ο καρκίνος δεν είναι κληρονομική ασθένεια, ούτε και αθεράπευτη.

Τρεις γυναίκες νοσηλεύθηκαν τελευταίως σε μία κλινική του Καναδά: μία κοπέλλα 14 ετών, μία ώριμη γυναίκα 29 ετών και μία γριά 64 ετών. Παρ' όλη τη διαφορά της ηλικίας των, παρουσιάζαν κι' οι τρεις πολλά κοινά συμπτώματα: αιμορραγίες της μήτρας, υπερβολική ποσότητα «οιστρογόνου» (θηλυκής ορμόνης) κι' έλλειψη αρκετής βιταμίνης Β. Οι δύο μεγαλύτερες γυναίκες έπασχαν από καρκίνο της μήτρας, το δε μικρό κορίτσι είχε προκαρκινώδεις αλλοιώσεις της μήτρας, φαινόμενα για τέτοια ηλικία.

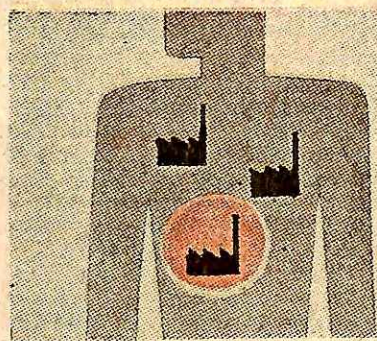
Πρό όλιγων ετών ακόμη, οι επιστήμονες δεν θα σκεπτόντουσαν να συνδυάσουν την περίσσεια θηλυκής ορμόνης, την έλλειψη βιταμίνης Β και τον καρκίνο. Σήμερα όμως οι βιολόγοι έχουν

Νά τι είναι ο καρκίνος

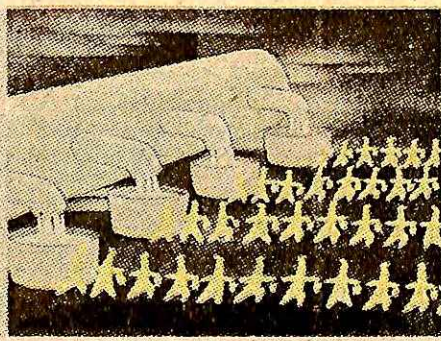
Ο μεγαλύτερος έχθρος της ανθρωπότητας

συγκεντρώνει διάφορα στοιχεία που πείθουν ότι υπάρχει κάποια στενή σχέση μεταξύ τους.

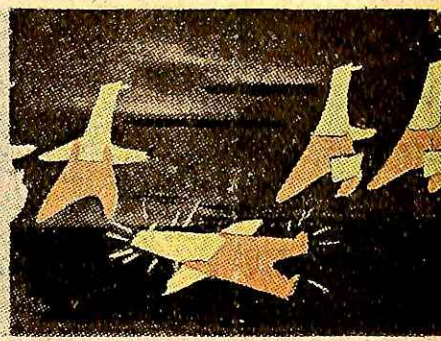
Φαίνεται δηλαδή ότι ώρ σμένες μορφές καρκίνου συνδέονται με την ύπαρξη υπερβολικής ποσότητας «οιστρογόνου» μέσα στο σώμα. Η περίσσεια αυτή της ορμόνης οφείλεται σε κακή λειτουργία του σπυνοεγκεφάλου, ή όποια πάλι προκαλείται απ' την έλλειψη ώρισμένων βασικών συστατικών απ' την τροφή. Αν επιβεβαιωθούν οι ιατρικές αυτές παρατηρήσεις, θα μπορεί πια να προβλεφθούν και να προληφθούν με κατάλληλη διατροφή διάφορες μορφές καρκίνου.

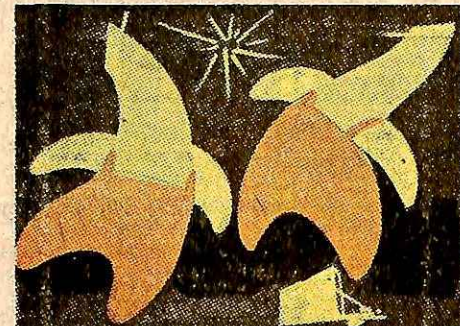
1 Ποιά είναι τα αποτελέσματα του καρκίνου πάνω στο ανθρώπινο σώμα; Για να το καταλάβουμε καλύτερα, ας συγκρίνουμε τα όργανα του σώματός μας με μία ομάδα αλληλοεξαρτημένων εργοστασίων.

2 Το αίμα φέρνει σ' αυτά τα εργοστάσια τις πρώτες ύλες, περνώντας απ' τις αρτηρίες και παραλαμβάνει τα άχρηστα υποπροϊόντα. Τα κύτταρα του σώματος είναι οι εργάτες των εργοστασίων.

3 Τα κύτταρα εργάζονται συνεχώς, για να διατηρούν το σώμα ζωντανό και υγιές. Κάθε τόσο πεθαίνει ένα απ' αυτά, αλλά ο οργανισμός είναι προετοιμασμένος για την άμεση αντικατάστασή του.

4 Όταν πεθάνει ένα κύτταρο, ένα άλλο κύτταρο γειτονικό χωρίζεται στα δύο και συμπληρώνει το κενό. Μόλις το κενό συμπληρωθεί, σταματάει αυτόματως αυτή η διχοτόμηση των κυττάρων.

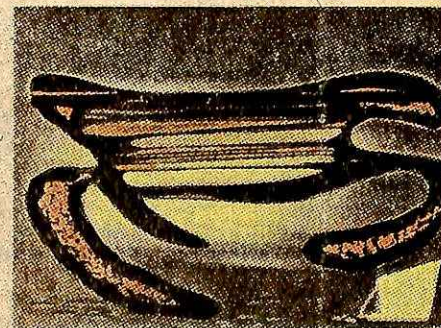
5 Οι περισσότεροι άνθρωποι περνούν τη ζωή τους χωρίς ν' αντιλαμβάνονται αυτή τη φυσιολογική διχοτόμηση, που γίνεται συνεχώς μέσα τους, για την αντικατάσταση των φθαρμένων κυττάρων που πεθαίνουν.

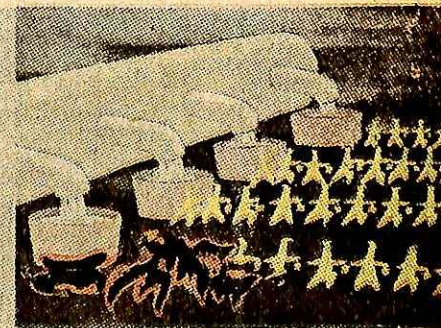
6 Κάποτε όμως μπορεί να επαναστατήσει ένα φυσιολογικό κύτταρο και να μεταβληθεί σε καρκινώδες. Ότιμνος εργάτης γίνεται τότε κακούργος, αντάτοης, άτιθοσος. Κι' έτσι αρχίζει ο καρκίνος.

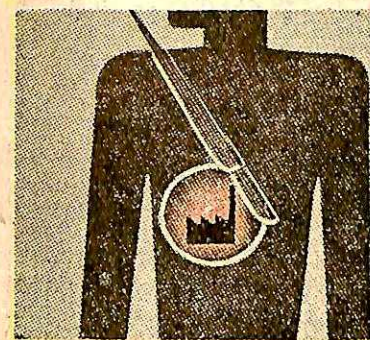
7 Το τερατώδες καρκινοκύτταρο αρχίζει να κλέβει την τροφή απ' τα γειτονικά φυσιολογικά κύτταρα. Σ' αυτό το στάδιο, ο καρκίνος μπορεί πάντα να θεραπευθεί, πριν επεκταθεί σε άλλα όργανα του σώματος.

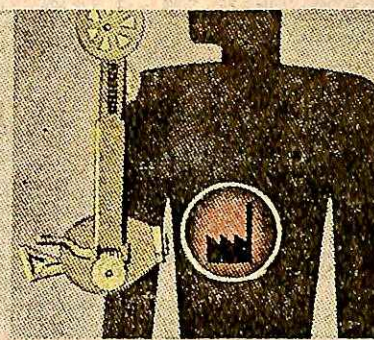
8 Το καρκινοκύτταρο δεν ξέχασε το σύστημα της διχοτομήσεως. Αρχίζει λοιπόν να χωρίζεται στη μέση και να πολλαπλασιάζεται, και μάλιστα χωρίς να χρειάζεται τώρα να συμπληρώσει κενά.

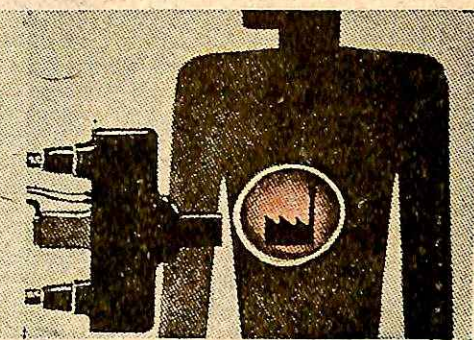
9 Όσο αυξάνονται τα καρκινοκύτταρα, αρχίζουν να εκτοπίζουν τα υγιή κύτταρα. Στο σημείο αυτό, εξακολουθεί να είναι δυνατή η θεραπεία του αρρώστου, με τις τρεις κλασσικές μεθόδους.

10 Η επίσημη ιατρική προσδέχεται μόνο τρεις μεθόδους θεραπείας, που πρέπει να εφαρμοστούν νηγνώρα. Η πρώτη είναι η έγκυρποις, η χειρουργική όηλσδ ήφαιρεσίς του καρκινώματος.

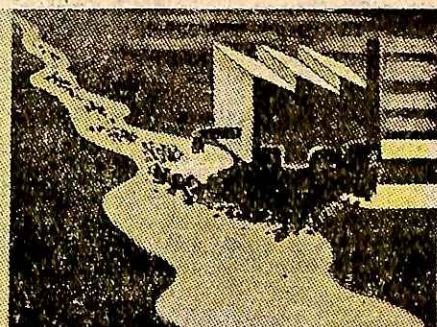
11 Η δεύτερη είναι η επίδρασις ακτίνων ραδίου. Κι' ούτ ή έπίσας, αν εφαρμοσθ ή εγκαίρως, μπορεί να σώσ ή απ' το θάνατο, τ ή 30 % τουλάχιστον των καρκινοπαθών νεκρώνοντας τ ή καρκινοκύτταρα.

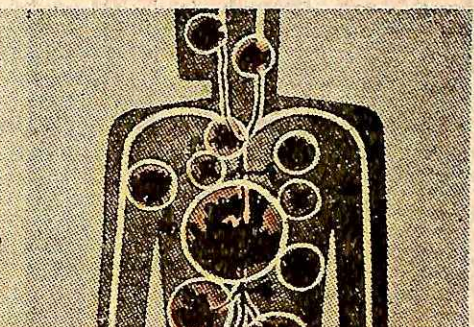
12 Η τρίτη μέθοδος είναι ή επίδρασις ακτίνων Χ. Μπορεί, φυσικά, να γίν ή και συνδυασμός δύο μεθόδων, πάντως όμως από είδικό γιατρό. Δεν υπάρχει κανένα άλλο άγνωστο φάρμακο.

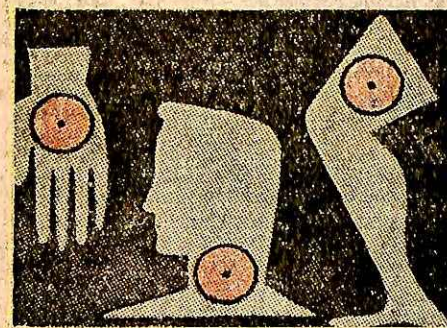
13 Όταν τα καρκινοκύτταρα καταστραφούν με ακτινοθεραπεία ή άφαιρεθούν με έγκυρποις, ο άρρώστος θεραπεύεται, έ ή όσον όμως δεν έχουν ήδη ξεφύγει μερικά κύτταρα απ' το έρχικό καρκίνωμα.

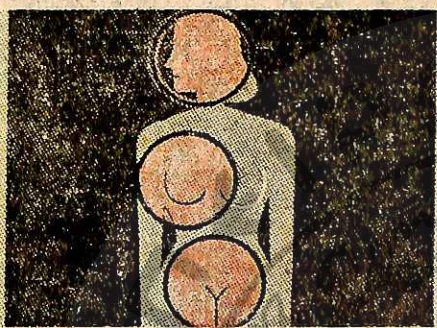
14 Παράγεται ή φοβερή όδ ή των καρκινοκυττάρων μπορεί να τσέι-δύσ ή από ένα μέρος του σώματος σε άλλο, μέσο απ' τ ή αίμοσφ ή απ' τ ή λεμφικά άγγεία, παρασυσμένη απ' τ ή είμα που κυκλοφορεί.

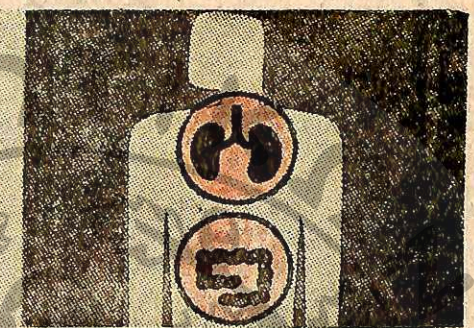
15 Η λειτουργία της καρδιάς βοηθ ή στο να άποστέλλωνται τ ή καρκινοκύτταρα σ' όλα τ ή μέρ ή του σώματος. Κι' όταν έχη άρχίσει αυτή ή εξαπλώσις, δεν υπάρχει πια έλλ ής θεραπεία.

16 Για να διαγνωσθ ή και να θεραπευθ ή έγκάτως ο καρκίνος, χρειάζεται προσοχή σε κάθε ύποπτο σύμπτωμα, π. χ. στη μεταβολ ή του χρώματος ή του στήθους, μιας κρεάτος-λής.

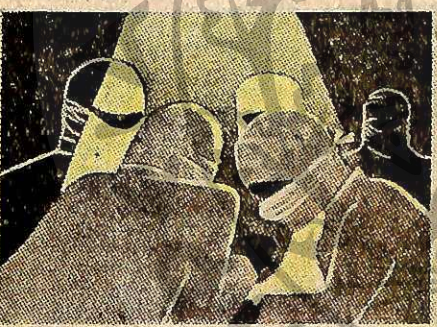
17 Είναι ύποπτη κάθε πληγή που δεν έπουλάνεται ή έδως στη γλώσσα, στο στόμα και στα χείλη. Έτσι οι άνδρνοι όγκοι ήδως στο στήθος, στα χείλη και στη γλώσσα κι' οι ανεξήγη-τες αιμορραγίες.

18 Επίσης ή επίμονη βραχνάδα, ή βήχας, ή όσκολία στην κατάποσι και κάθε μόνιμη άλλαγή στις πεπτικές συνήθειες. Σημειώτουν ότι, στην άρχ ή του καρκίνου, ως επί τ ή πλείστον, δεν υπάρχουν πόνοι.

19 Άλλο σύμπτωμα καρκίνου μπορεί να είναι ή επίμονη δύσπνοια. Αν παρατηρήσете κάποιο απ' τ ή παραπάνω συμπτώματα, πηγαίνετε άμέσως για ιατρική εξέταση, σε είδικό καρκινολόγο.

20 Αν μπήτε στο νοσοκομείο ύπο παρατήρησιν θ' άσכולηθύν μαζ ή σας οι είδικοί γιατροί. Η μικροσκοπική ίστολογική εξέταση του πάσχοντος μέρους θα άποδείξη αν πρόκειται πράγματι για καρκίνο.

21 Σε καταφωτική περίπτωση ή έγκαιρη και κατάλληλη θεραπεία μπορεί να σώσ τη ζωή σας και να σας ξαναδώσ, γερό και υγιέστατο, στα άναπημένα σας πρόσωπα, που άγωνιούσαν για σας.

Έτσι οι ραδιο-θεαταί των ακουνομένων γνωστών παρακολούθουσαν στους τηλεοπτικούς δέκτες των, σαν ένα έννομο κινηματογραφικό φίλο, το όπτικο-ηχητικό οεπτοαί της απεσταλμένης της ραδιοφωνείδος στο Βόρειο Πόλο.

Εμφανίσθηκε πωτά στην προβολή η υίς Μώντ Άστορ και διηγήθηκε την περιπέτειά της στο γωιό. Έπειτα παρουσίασε τους σωτήρες της που μίλησαν κι αυτοί, είπαν τις έντυπώσεις τους. Τέλος, έδειξε το γωιό με τα μισονκομισμένα «ίνγκλου».

— Καί τώρα θα συνεχίσουμε τις αναζητήσεις του δόκτορος Άξελ και των Έσκιμώων, είπε η Μώντ. Μεταφύω το φάκο-μικρόφωνο πάνω στο ελικοπτερο και παρακαλώ τους ραδιο-θεατάς να μας παρακολουθήσουν στην πτήση μας.

Το ελικοπτερο ξαναβέβηκε προς τον αέρα, φωτισμένο απ' το φεγγάρι. Η υίς Μώντ παρουσίασε τώρα στους ακουνομένους ραδιοθεατάς το σκυθρωπό ταπίο. Τα ίχνη της φυγής των Έσκιμώων ήταν ακόμη πρόσφατα. Το ελικοπτερο τα ακολουθούσε, πετώντας χαμηλά.

Η φυλή είχε διευθυνθεί προς τα νότια, κατά μήκος των άκτων της Γης του Χάλλι κι' είχε διασπαστεί σε παγωμένα φίδια. Πιο πέρα όμως γάγκαν τα ίχνη, και δεν μπορούσαν πια να συνεχίσουν την παρακολούθησή.

Εώρα για πολλή ώρα την περιούη, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Τέλος — επειδή άλλωστε το βαρύτερο ποσόν ηνέλλε κακοκαίσα — εγκατέλειψαν τις έρευνες και γύρισαν προς το βορρά. Έκαιαν το γωιό που όσους του Γκράντ, πέταξαν πάνω απ' το ακρωτήριο Σέρινταν — όπου ο Πήου είχε εγκαταστήσει τη βάση για την τελευταία επιτυχημένη πολική έρευνή του —, το ακρωτήριο Χέκλα το ακρωτήριο Κόλιν, κι' έφθασαν σε μία νήσος γής σκεπασμένη από νιόνι κι' άπλημένη προς τους πάνους του Άρκτικού Ωκεανού.

Φάνηκε ένα σπύτι γτισμένο, ένα υπόστεγο αεροπλάνων... — Ήταν ο πολιτικός σταθμός Γκάρου, του ακρωτηρίου Κολούμπια.

Η Μώντ άδισε το μικρόφωνο στη υίς Κάτσε, η οποία είπε:

— Απ' αυτό το ακρωτήριο ξεκίνησε ο Ρόμπερτ Πήου, το Μάρτιο του 1908, για την άγροη αποστολή του στο Βόρειο Πόλο. Κι' εδώ ξαναπάτησε στην έρη, στην έπιστροφή του απ' το μεγάλο ταξίδι του πάνω στους πάγους του Άρκτικού Ωκεανού. Ένας τύμβος από πέτρες, υ' ένα βέλος σταυρό, κι' ένα βέλος που δείχνει προς τον 90ο παράλληλο, ύπενθυμίζουν το μεγάλο αυτό γεγονός.

Τώρα ύπάρχει στο ακρωτήριο Κολούμπια ο σταθμός απ' όπου θα ξεκινήσει η αποστολή Γκάρου για μία καινούρια πολιτική κατάκτηση... κάτι που θα καταπλήξει τον κόσμο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ένα τριαντάφυλλο

Είχαν πλησιάσει τώρα στον Πόλο. Βρισκόντουσαν σε γεωγραφικό πλάτος 83°. Κι' όμως η Μώντ δοκίμαζε την έντύπωσή, ότι είχε μεταφερθεί ξαφνικά απ' τον Άρκτικό σ' ένα σπύτι αμερικανικό — ένα σπύτι του βουνο, με γοντά πέτρινα τοιχώματα, παράθυρα μικρά σαν πολεμιστές και δωμάτια γαυλά και στενόγωνα, αλλά γλίσσα, κατάφωτα και έπιπλωμένα με άνετη έπιπλωσι.

Η υίς Κάτσε ύπενβήκε τη φιλοξενιή τους. Η Μώντ κρατούσε τον πομπό, κι' έτσι έκαιε το ραδιο-μικρόφωνο, έδειξε την έντύπωσή, ότι παρευρίσκοντο στην είσοδό της στο σταθμό του ακρωτηρίου Κολούμπια.

Έπειτα εμφανίσθηκαν ένα ένα στους τηλεοπτικούς δέκτες τα ύπολοιπα μέλη της αποστολής Γκάρου: ο μηχανικός Ντέντον, ένας νεαρός υ' εγκάρδιο και γαυμογελαστό πρόσωπο, ο ασυρματιστής Ουίλκινς, 40 ετών, άδωντος και σκυθρωπός, ο μάγειρος Πέρεν κι' ο ιπναγικός Πένγκυ.

Να και το σπύτι: τα δωμάτια του ύπνου, η τραπεζαρία, η βιβλιοθήκη, τα ένοσταθία, γεμάτα από έπιστημονικά όργανα κι' εγκάρδια στίσεις τηλεπικοινωνίας...

Μ' αυτές τις συσκευές, έξηγνε η υίς Κάτσε, παρακολουθούσε τη φυσική ζωή του Άρκτικού αποδίδοντας ιδιαιτέρως σημασία στις ιαγνιστικές έκδηλώσεις που ένουν εξαιρετική έκταση και σπουδαιότητα.

Με ποιο σκοπό; ρώτησε η Μώντ.

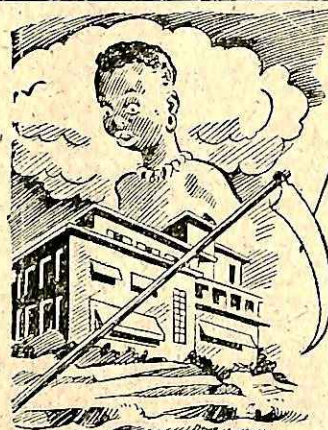
— Ω, ύπάρχει ένας μεγάλος σκοπός! Απάντησε ο δόκτωρ Ρόμπερτ, προγυώνοντας έπαισε στον πομπό της — ηλεσάρας. Ο κ. Γκάρου κι' όλοι έμεις έχουμε άφιέρωση τη ζωή μας και κάθε μας προσπάθεια στην πραγματοποίησή ενός σκεδίου, που φανόταν νιασικό επί τόσα χρόνια: να δημιουργήσουμε ζωή στον Πόλο, όπου έπικρατεί η παγωνιά του θανάτου!

— Πώς είναι δυνατόν, αυτό; — Ναι, ναί, είναι δυνατόν!

Δεν πούκειτα άλλωστε, παρό για την ανάρταση της ζωής, που ύπνογε άλλοτε εδώ, ποδ πολλών γιλιάνων έτών, όταν ο Πόλος είχε ούτα και ζωά όπως των εύκρατων γωιών... Οί πάγονι κούβουν τεράστια κοίτασμα ναϊάνθοσκος. Αυτό άκούδως δείχνει ότι, στις μακρινές παρατορικές έποχές, οι πολιτικές γωρές ήσαν σκεπασμένες από μεγάλα δάση. Τώρα βασιλεύει η έρημωση. Άλλα ο άνθρωπος, με τις έπιστημονικές κατακτήσεις του, μπορεί να κάνει να ξαναβίσει η άνοις εκεί που φανόταν πως έπικρατεί αιώνας γειώνας. Πούκειτα για ένα έξον τεράστιο, αλλά δεν νιασικό. Κι' έμεις θέτουμε τις βάσεις του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Οι δέκα ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΙ

ΑΓΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

8ον Το φοβερό είναι ότι η υίς Κάτσε, αυτή έκαμε ένα εγκλημα μάλλον για μένα. Οί γυναίκες είναι καμιά φορά διαβολικές. Ποτέ δεν θα μπορούσα να πιστέψω πως αυτή η νέα, η τόσο άξια άννη, ένας αληθινός άγγελος, ήταν ίκανή να στείλει ένα παιδάκι να κολυμπήσει, να να το άσπρη έπίπλεσε να πνιγεί. Στη βέσι μου...

Τον διέκοψε: — Πρώτα-πρώτα, έστει απόλυτος βέβαιος ότι πρόκειται για εγκλημα; τον ρώτησε.

— Άπολύτως βέβαιος μου είπε. Κανείς άλλος, εκτός από μένα, δεν το σκέφτηκε. Άλλ' έγώ, μόλις την κτύπησα, διάβασα την αλήθεια μέσα στα μάτια της. Η ένωση κατάλαβε πως τα έχω μοντέψει όλα. Δεν είχε αντίληψη πως το παιδάκι το λάτρευα...

Ο Ούγκο σώπασε... αλλά μου ήταν εύκολο έπειτα να μάθω όλη την τραγωδία.

Μου χρειάζονταν ένα δέκατο θύμα. Το βρήκα. Ήταν ένας κάποιος Μόρις, που εκτός από τις άλλες παλιανθρωπιές του, έκανε κι' εμπόριο ναρκωτικών. Ήξερα πως είχε μυσήσει στη γωρή των ναρκωτικών την κόρη ενός φίλου μου. Η καμιά-νη ή κοπέλλα αυτοκτόνησε σε ηλικία είκοσι ενός έτους.

Στο άμεταξύ, κατάστρωνα ένα σχέδιο μέσα στο μυαλό μου. Αποφάσισα να το πραγματοποιήσω. Ύστερα από μία συνάντησή που είχα με το γατρό μου. Καλώς άναφερα και πιο πάνω, είχα, ήδη ύποστή μιάν έγχειρση, αλλά ο γιατρός μου είπε ότι δεύτερη έγχειρση θα ήταν άνοφελή...

Άμέσως πήρα την άφραση να μην παρατείνω μία ζωή, που ήταν παρωσιμένη να τελειώσει μ' ένα θάνατο άργο κ' όδυμνο.

Μέσον του Μόρις, αγόρασα το Νησί του Νέγρου.

Έστειλα προσκλήσεις στα θύματά μου και, σύμφωνα με τις προβλέψεις μου, άποβίβαστηκαν όλοι, στις 8 Αυγούστου, στο Νησί του Νέγρου. Πήγα μαζί τους σαν καλεσμένος.

Την τύχη του Μόρις την είχα καθορίσει από πρίν. Έπειδή ύπόφερε από το στομάχι του, προτού να φύγω από το Λονδίνο του έδωσα κάτι χάπια να παίρνουν ένα κάθε βράδυ, την ώρα που θα έφευγε να κοιμηθεί. Τα πήρε χωρίς την παραμικρή δυστυχία. Τον ήξερα καλά κ' ήμουν ήσυχος πως δεν θα...

φινε κανένα σημείωμα που να με άποκαλύπτει... Φρόντισα να κανονίσω, με κάθε λεπτομέρεια, τη σειρά με την οποία θα σκοτώνονταν οι καλεσμένοι μου. Οί λιγώτερο ένοχοι θα πέβαιναν πρώτοι. Έτσι θ' απαλλάσσονταν από το ψυχικό μαρτύριο που το παρωριζα για τους περισσότερους ένοχους.

Ο Άντονι Μάρστον κι' η κυρία Ρότσερς έπληνυσαν πρώτοι.

Μπορεί κανείς εύκολα να προμυθεύει κυνισμό, για να καταστρέψει σφηκοφωλιές. Είχα μαζί μου μία μικρή δόση, που την έριξα μέσα στο μισογεμάτο ποτήρι του Μάρστον, την ώρα που έβαλε το δισκο του γραμμοφώνου.

Δεν χρειάζεται να σας πω ότι, σ' όλο αυτό το διάστημα, παρατηρούσα τα πρόσωπα των καλεσμένων μου. Η μακρόχρονη δικαστηριακή μου πείρα μου έπιτρέπει να διαβέβαιώσω, χωρίς την παραμικρή αμφιβολία, πως έλοι είχαν εγκληματήσει.

Τον τελευταίο καιρό, ο γατρός που με κυρούσε, μου είχε δώσει λίγη κυρούλη, για να την παίρνω την ώρα που βαπίζενα να κοιμηθώ, έπειδή είχα φοβερές κρίσεις. Το φύλαξα αυτό το δηλητήριο.

Όταν ο Ρότσερς έφερε το μπράντυ για τη γυναίκα του, άκούμπησε το ποτήρι πάνω στο τραπέζι. Έκείνη το σπινύη, κανείς δεν ύποπτευσταν τίποτα, και μου ήταν εύκολο να γύσω το δηλητήριο μέσα στο ποτήρι, καθώς περνούσα κοντά στο τραπέζι.

Όσο για το στρατηγό Μακάθου, πέθανε γωρίς να ύποψηση. Διάλεξε την κατάλληλη στιγμή για ν' άσπρη τη βροάντα. Γλυστάρησε άδουβος πίσω του. Καθώς διανοοπολούσε δεν με άκουσε που πλυσάα.

Όπως το είχα προβλέψει, έωσαν σ' όλο το νησί, για να βρούν το δολοφόνο. Όλοι έπείσθησαν πως δεν ύπνοναμε παρό μόνο έμεις οι έοτά, παγνύα που προκάλεσε, άνάμεσα στους καλεσμένους, μιάν άτυόσφαιρα ύποψιος.

Σύμφωνα με το σχέδιό μου, έπρεπε τώρα ν' άποκτώσω ένα σμερογό. Διάλεξα τον δόκτορα Άρμστρονγκ γι' αυτό το όλο. Όλες του οι ύποψεις στοέφονταν προς τον Λουπάρν και προσπιήθηκαν ότι, συμμεριζόμεν την άποψή του. Του έξέβρεσα ένα σχέδιο για να πιάσω με το δολοφόνο στην πανίδα. Ο Άρμστρονγκ δεν άντελήθη το παγνίδι μου...

Στις 10 Αυγούστου, το πρωί, σκότωσα τον Ρότσερς. Έκοβε εύλα, για ν' άνώση φωτιά και τον γτύπησα από πίσω. Έωρεα στην τσέπη του και βρήκα το κλειδί της τραπεζαρίας, που την είχε κλειδώσει από το προηγούμενο βράδυ. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

Η μικρή ήθοιoids που ιμρήθηκε με τον «Όσκαρ»

Η Σίρλεϋ Τέμπλ παντρεύτηκε Η Τζούντι Γκάρλαντ είναι πια μεγάλη κοπέλλα. Ο Μίκυ Ρούνι έγνε κλάουν. Ο Μπόμπ Ουάτσον, ο Τζαίκο Κούπερ και ο Φρέντ Μπαστόλομιου έχουν ξεναόθ. Η Μάριον Κερσετ Ο Μπιρην θα πάση σε λίγο να παίξη ρόλους μικρούς...

Άλλα το Χόλλυγουντ δεν μπορεί να μείνη γωρίς ένα παδί θαύμα, άγροη ή κορίτσι.

Τη θέσι αυτή την κατέκτησε τελευταία η Πένγκυ - Άν Γκάρνερ. Καί οι κοίτικοι βεβαιώνουν πως δεν έχει μόνο την άπλότητα και την άφέλεια ενός παιδιού, αλλά και κάτι που δεν είχαν όλα τα παιδία - θαύματα, που έλαμψαν για ένα διάστημα στο στερέωμα του Χόλλυγουντ: ένα γνήσιο, αόδυμητο και πλούσιο ταλέντο.

Άλήθεια, τη μεγαλότερη έπικύρωσι του ταλέντου της άποτελει το γεγονός ότι της άπενευήθη τελευταία ο περίφημος «Όσκαρ», που είναι η άνωτάτη τιμητική διάκρισις για έναν ήθοποιό του Χόλλυγουντ. Καί δεν πρέπει να ξεγινούμε ότι η Τζέαν Κράσφορντ περιέμενε είκοσι χρόνια για να τιμηθεί με το ίδιο έπαθλο και η Όλβία Ντέ Χάβιλαντ άλλα τόσα σκεδόν.

Άλλωστε, η μικρή Πένγκυ έχει παίξει ως σήμερα στο πλευρό άστέρων πρώτου μεγέθους, όπως ο Όρσον Ουέλλες κι' η Τζέαν Φονταίν, και κατ'έβρωσε όχι μόνο να σταθεί πλάι τους, αλλά και να προκάλεση το ενδιαφέρον και την προσοχή.

Η Πένγκυ Άν Γκάρνερ γεννήθηκε στο Κάντον του Όντάιο. Μία μέρα — ήταν τότε μόλις τεσσάρων έτών — περπατούσε μαζί με τη μητέρα της στο πάρκο της πόλεως.

Ξαφνικά, ένας καλοντυμένος κύριος σταμάτησε μπροστά τους. — Κυρία, ρώτησε τη μητέρα της Πένγκυ, έχετε στείλει τη φωτογραφία της μικρούλας σε κανένα στούντιο;

Η κυρία Γκάρνερ τον άγριοκύττασε.

— Θα κάνετε καλύτερο άι κυττάζατε τη δουλειά σας, του άπάντησε με θυμό.

Καί, παίρνοντας τη μικρή, άπομακούνηκε.

Άλλ' όταν γύρισε στο σπύτι, άγρισε να άισθάνεται τύψεις. Μήπως αυτές ο κύριος ήξερε κάτι περισσότερο απ' αυτήν; Μήπως ήταν σταλμένος από τη Μόισα; Χωρίς αμφιβολία, του είχε φερθεί πολύ άσχημα...

Στη μικρούλα Πένγκυ, τα λόγια του άγνώστου είχαν κάνει μεγάλη έντύπωσι: Το άπνευμα, όταν ένας έξάδελφός τους, που ύπηρετούσε ως ναύτης, τη ρώτησε τί ήθελε να γίνει όταν θα' μεγάλωνε, η Πένγκυ του άπάντησε:

— Θα γίνω άστέρως!...

Από την άλλη μέρα, η μητέρα της, άγρισε κιόλας να αναζητή τον άγνωστο. Άλλα πέρασαν περισσότερο από δύο βδομάδες ως που να τον συναντήση.

Συνωρόστε με, του είπε, Σας έφερηκα άσχημα την άλλη φορά... Άλλα... πείτε μου, σ' αλήθεια, βρίσκετε ενδιαφέρον στη μικρούλα μου;

— Άν δεν εύρισκα, άπάντησε ο συνωσιτής της που ήταν ένας λαγυνικός του Χόλλυγουντ, δεν θα σας το έλενα.

Έχει το πιο έκφαστικό πρόσωπο που είδα ως σήμερα.

Καί τί πρέπει να κάμω; — Ο συνωσιτής της της έδωκε μία διεύθυνσι.

— Πηγαίνετε εκεί, της είπε. Τα ύπολοιπα δεν σας άφορούν, άν τα πράγματα είναι όπως τα φαντάζομαι. Διαφορετικά, θα έχετε κάμει ένα μικρό κόπο και κανένα έξοδο...

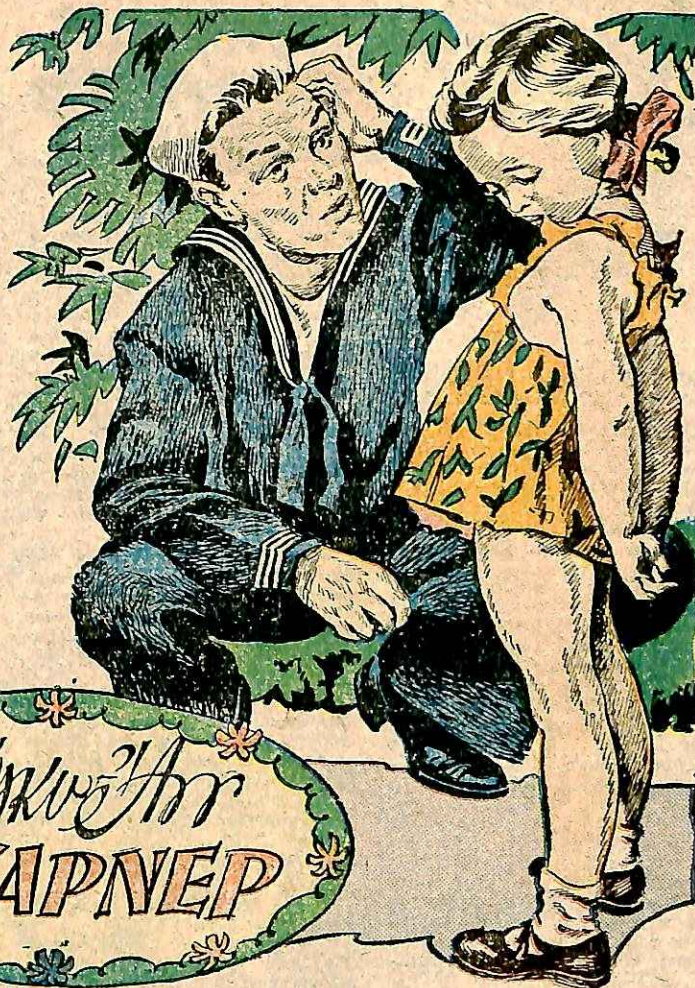
Η διεύθυνσις που της έδωκε ήταν του φωτογράφου Πάουερ. Έπειτα από μερικές μέρες, η μικρή Πένγκυ άγρισε να παόσει στο άτελιέ του.

Ο Πάουερ της πήρε 80 περίπου φωτογραφίες σε διαφορετικές στάσεις.

Όα τις στείλω στο Χόλλυγουντ, της είπε. Η άπάντησις ίσως να βραδύνει, άλλ' είμαι βέβαιος ότι θα είναι καταφατική...

Η κυρία Γκάρνερ, άκολουθώντας τις συμβουλές του Πάουερ, έστειλε την κόρη της σε μία σγολή γωού και άγνότρεα σε μία δραματική σγολή για παιδία.

Τέλος, έφθασε η άναμενόμενη άπάντησις από το Χόλλυγουντ. Καί, όπως το είχε προ-

Πένγκυ Άν ΓΚΑΡΝΕΡ

δλέψει ο Πάουερ. Ήταν καταφαστική.

Στο Χόλλυγουντ, η μικρή Πένγκυ εμφανίσθηκε στην άρχή σε δευτερεύοντες ρόλους. Έπειτα, της έμπιστεύθηκαν το ρόλο της μικρής πρωταγωνίστριας στο έργο «Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν».

Η επιτυχία της σ' αυτό το έργο ήταν τόσο μεγάλη, που η επιτορπή της άπνομής του «Όσκαρ» παραμέρισε τις ύποψιότητες πολλών άλλων διασημών ήθοποιών, για ν' άπνοει-υη το τιμητικό αυτό έπαθλο στη μικρή Πένγκυ, που είχε πολυπερήσει γι' αυτό.

Η Πένγκυ Γκάρνερ έχει σήμερα δύο νομαματίες, που θα ύπορούσαν να είναι μητέρες της, για να άσολούναται με την άλληλογραφία της. Η μία άπαντά στις έπιστολές των μεγάλων και η άλλη στις έπιστολές των μικρών. Οί τελευταίες είναι οι περισσότερες. Γιατί η μικρή ήθοποιος έχει νηλιάνες θαυμαστών, που έχουν την ίδια ηλικία υ' αυτήν. Όλα αυτά τα παιδία της γωάφουν με μία γωιόταμένη άφέλεια και πολλά την παρακαλούν στο σπύτι τους για να παίρνουν μαζί. Άλλ' η Πένγκυ έχει άλλες σοβώτερες άσολίες... Καί θα μεγαλώση, γωρίς να βοή, ποτέ ίσως τον καιρό για να παίξη. Η δόξα έχει πάντα και τη δυσάρεστη πλευρά της...

Αυτό το καταλαβαίνει και η ίδια και πολύ συχνά λέει:

— Πόσο θάθελα να παίξω κι' εγώ με τα άλλα παιδία!

Κι' έχει δικήν η μικρούλα. Έκφασεί το μοναδικό πόθο της ηλικίας της.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ
ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ — ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
33 ΤΗΝ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

Αστυνομικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο συνταξιούχος λωποδύτης

Ο παράξενος εκείνος τύπος, με το ύψος του πόντου μικροαστού, κοντοστάθηκε μπροστά στην πολυτελεστάτη αλλά εσομική Βίλλα. Το ισόγειο της οποίας ήταν κατασκευασμένο, ενώ το επάνω πάτωμα ήταν κατα-

— Διάβολε! ψιθύρισε, σαν ν' αποτεινόταν σε κάποιον. «Η ό τρελλός που κοιτάει εδώ μέσα γοερίζεται ζουλομανδύα, η οι υπηρέτες του θέλουν βούσδουλα. Κατασκόνει το ισόγειο μ' ένα παρόμοιο ξεγασμένο ανοιχτό. Έπαινα θα παίξουν ίσως καρτιά. Ο δούλος είναι τελείως ένομος. Δεν σου φαίνεται, φίλαράκο μου, πως ο κύριος αυτός, οι φίλοι του και οι υπηρέτες του προκαλούν την πείνα που βασανίζει από μέρες το στομάχι σου; Αυτό είναι κακοήθεια! Μα την τιμή μου, για πρώτη φορά θα κλέψω με ησυχία την συνειδήσή μου, από τότε που καταφεύγω σε κάτι τέτοια κόλπα, για να υποδέσω να ζήσω!...

Περιέφερε το βλέμμα γύρω του και αφού βεβαιώθηκε πως ο δούλος ήταν ολότελα ένομος, πήδησε τα κάγκελα του κήπου. Ύστερα από ένα λεπτό, έμπαινε στη Βίλλα από το ανοιχτό παράθυρο.

Δε χοιείστηκε ν' ανώψη κλεφτοφάνταρο, γιατί το δωμάτιο, μέσα στο οποίο είχε περδίσει φωτιζόταν αμυδρά από τις φωτεινές δέσμες που έπεφταν στο δρόμο απ' το επάνω πάτωμα.

Ήταν ένα μικρό καπνιστή-

ΠΑΤΡΟΝ - ΚΡΟΚΙ
 Η κ. Αλεξ. γνωστοποιεί εις την αξιοτίμω πελατοσί της ότι παρέλαβε τα τελευταία ανοιξιάτικα μοντέλλα δημιουργίας των καλλιτέων Πατρών Κροκί.
 Όροι επισκέψεως
 10 - 1 π.μ. 5 - 7 μ.μ.
 Προετίμω 20 ή 30 ημερών

Καλλιτεχνικόν Έργαστήριον ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΔΑΝΙΗΛ
 Με κρέμα λανολίν ... 20.000
 Δι' ηλεκτρισμού και άνευ 15.000
 Ψυχρά αμερικανικά ... 35.000
 Μπουμπάρια από ευρωπαϊκό μαλλί ή από τρία αποστειρωμένα σε όλα τα μέρη ... 6.000
 Πειραιώς 25. Τηλεφ. 55.517

Katia
 ΙΟ ΡΟΥΖ
 ΠΟΥ ΣΑΣ ΔΙΝΕΙ ΤΟ ΚΡΗΜ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ριο επιπλωμένο με μοντέρνα έπιπλα. Δυο τρία σταγόνες που βρίσκονταν πάνω στα τραπεζάκια, δεν άξιζαν τον κόπο να τα βάλει στην τσέπη του. Ανοίξε, λοιπόν, αμέσως την πόρτα και βρέθηκε σ' ένα διάδρομο που φωτιζόταν αμυδρά από μια χλωμή ακτίνα φωτός που έβγαινε απ' την τελευταία μισόκλειστη πόρτα, λογιζόντας το σκοτάδι. Ύπληνε κάποιος εκεί η υπήρξε είχαν ξεχάσει να σβύσουν το φως; Έπρεπε να βεβαιωθεί γι' αυτό προτού αποφασίσει να κλέψει, δι. δι. δι. δι. δι.

Κρατώντας ως κι' αυτή την αναπνοή του, προχώρησε σαν φάντασμα προς την πόρτα εκείνη, όταν ξαφνικά ακούστηκε ένας ηρεός κρότος διακόπτη και ο διάδρομος φωτίστηκε εκτυφλωτικά.

Ο λωποδύτης έμεινε σαν απολιθωμένος στη θέση που βρισκόταν και το αίμα του πάγωσε στις φλέβες του. Αντίκρουζοντας έναν υψηλό νέο, ντυμένο με φράκο, ο οποίος τον κύταζε ειρωνικά κρατώντας ένα πιστόλι.

— Ψηλά τα γέλια! τον διατάξε.

Ο λωποδύτης υπάκουσε κλαυθμοποιώντας:

— Άσε με να φύγω, άρνοντά μου! Δεν πρόφτασα να κλέψω τίποτε, στην τιμή μου!...

— Α, έχεις και τιμή!... Ψηλά τα γέλια είπα. Χμ!... Φορείς και γάντια, για να μην αφήσεις δακτυλικά αποτυπώματα! Είσαι μ' άλλους λόγους γνωστός στην αστυνομία!... Μην κατεβάζεις τα γέλια, γιατί στην άνωψη!

— Είμαι λωποδύτης, άρνοντά μου, και όπως είπες με ξερεί καλά η αστυνομία. Δεν πρόφτασα, άσπρε να κλέψω τίποτε... Άσπρε με λοιπόν να φύγω!...

— Προχώρησε μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο... Ετοιμότητα!... Τι νομίζεις τα μάτια σου, κακούργε!...

Ο λωποδύτης είχε πράγματι γουρλώσει τα μάτια του απ' τη φόκη, γιατί είδε έναν άντρα ξεπλωμένο ανώκελα μπροστά σ' ένα ανοιχτό γρηνατοκιβώτιο.

— Θεέ μου! φώναξε. Τι είναι αυτό;

— Ράτσε, κακούργε!... το θύμα σου!... Κάθισε σ' εκείνη την καρέκλα και μείνε ακίνητος. Με την παραμικρή υποπτι κίνηση θα σου τινάξω τα μυαλά στον αέρα.

Κι' ανοίγοντας την πόρτα, άρτισε να φωνάξει μ' όλη του τη δύναμη:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Σκότωσαν το θείο μου!... Τρέξτε!...

Ύστερα από δυο λεπτά ο διάδρομος ήταν πλημμυρισμένος από υπηρέτες, συνενεείς και φίλους του θύματος. Άνακαλισμένους, κάθοντες, ο φοροφορεμένος νέος στέκοταν μπροστά στην πόρτα κι' έμπαζε την είσοδο ξεφωνίζοντας: — Μην πλησιάζει κανείς το

πτώμα. Όπου νάβη η αστυνομία! Ο θεός μου είναι νεκρός!... Έφτασα πολύ αργά. Άκούσα θόρυβο πάλης, μα όταν άνοιξα την πόρτα, ο κακούργος τον είχε αποτελειώσει!... Τον είχε κάτω ανάσκελα και γονατιστός πάνω στο στήθος του του έσφιγγε άκονη το λαιμό. Φορέι και γάντια για να μην αφήσει αποτυπώματα. Τηλεφωνήστε στην αστυνομία.

Ύστερα από δέκα λεπτά ο διάδρομος γέμισε αστυνομικούς και ο νέος επανέλαβε στον αστυνομικό επιθεωρητή την ίδια περιγραφή.

— Είπε πολλά γοήματα μέσα στο γρηνατοκιβώτιο ο θεός σας; ώπως ο αστυνομικός.

— Σήμερα το πρωί άπρεσε από την Τράπεζα πεντακόσιες γιλιάνες φράγκα, γιατί αύριο έπρόκειτο ν' άγοράσει ένα κτήμα.

— Πως το ξέρετε έσείς;

— Έγώ ο ίδιος πήνα στην Τράπεζα και πήρα το ποσό. Φαίνεται πως ο θεός μου άνοιξε για έναν οποιοδήποτε λόγο το γρηνατοκιβώτιο και τότε ο κακούργος αυτός που θα ήταν κομμένος πίσω απ' τα παραπετάσματα, έπεσε ξεφωκικά έναντιόν του και τον στραγγάλισε.

— Ότε οι πεντακόσιες γιλιάνες, αν δεν είναι αυτή η στιγμή μ' ένα στο γρηνατοκιβώτιο, πρέπει να βρεθούν στις τσέπες αυτού του άρκαίου!

— Ένα σοκαριστικό γέλιο άκούστηκε και όλοι γύρισαν προς τον λωποδύτη.

— Γελάς, άρκαίε! φώναξε θυμωμένος ο αστυνόμε. Έχεις την κακοήθεια να γελάς μπροστά στο πτώμα του θύματός σου!

— Γελώ, κύριε αστυνόμε, γιατί αν με φάξετε δεν θα μου βρήτε φράγκο.

— Θα τα πέταξες σε κανένα συνενόχό σου που θα περίμενε απ' έξω! φώναξε ο άνεως στο θύματός.

— Πότε τα πήρα τα λεφτά και πότε τα πέταξα, αφού η αφεντιά σου μ' έπιασε να στραγγαλίζω το θύμα και με το πιστόλι σου μ' ανάγκασε να καθίσω σ' αυτή την καρέκλα; Αν έλεγες πως μ' έπιασε την στιγμή που πετούσα τα γρηνατά απ' το παράθυρο, ή που πορπατούσα να φύγω, τότε θα σε πίστευα ίσως κι' εγώ!...

Και άπευθυνόμενος στον αστυνομικό πρόσθεσε:

— Σας είπα πως μ' έπιασε την στιγμή που στραγγαλίζα τον θείο του, δεν είν' έτσι;

Ο αστυνομικός κύτταξε κατάπληκτος τον λωποδύτη, κι' ύστερα, γυρίζοντας προς τον φοροφορεμένο νέο του είπε:

Η Κ. Μπλόντ
 και έφ'ετος διδάσκει τας μαθητριάς της αυτοπροσώπως **ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ** με την γνωστήν **επιβτημονικίν μέθοδόν της**
 'Επί τη συμπληρώσει 20 ετίας 1926-1948
 ΕΚΤΩΣΙΣ 10%
ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
 της Ecole Supérieure d'enseignement professionnel PARIS
Blonde
 ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 9 ΤΗΛ. 1052

— Το έπιχειρημά του μου φαίνεται λογικό. Τι έχετε να προσθέσετε έσείς;

— Άλλά πριν εκείνος προστάσει ν' άσθονήσει λέει, ο λωποδύτης συνέχισε:

— Τι να σου πη, κύριε αστυνόμε; Ό,τι και να σου πη θα είναι ψέμα. Αυτός τον σκότωσε κι' αυτός πήρε τα λεφτά. Έγώ είμαι ένας φτωχός διάβολος. Είμαι κλέφτης, μα δεν είμαι κακούργος. Έίνα κλέφτης, γιατί δεν μπορώ να νοπάζω την πείνα μου. Δεν γεννήθηκα κλέφτης. Ήμουν ένας καλός βιβλιοδέτης κι' όλο μου το μεροκάματο το βάζω στην κοιλιά μου! Τώρα όμως που έίνα συνταξιούχος και ή συντάξι μου δεν μου φτάνει για να νοπάζω την πείνα μου κλέω ποτε-ποτε κανένα μικροπραγματάκι, το πουλώ στο δημοπρατήριο και καλοπερνά μιά-δυο μέρες. Η κοιλιά μου φταίει αν έίνα κλέφτης. Στο στρατό έίνα βνή στην άνασφορά, για να μου δίνουν διπλή κορυμάνη και διπλή μερίδα φαγητού. Τι να φάω τώρα, κύριε αστυνόμε, με τη μικρή μου σύνταξη!

— Είσαι συνταξιούχος;

— Και βέβαια! Τα περισσότερα αστυνομικά τυμήματα με ξέρουν. Καμιά φορά με νοπώνω κανέναν αστυφυλάκα με μια κλεμμένη κουβέρτα και με πηνα νει στο τυμήμα.

— Καλά και τον άνθρωπο αυτόν ποιος τον αστυνάλισε;

— Όσο κι' αυτό, βέλε πια το νέο σου στην τσέπη μου και βγάλε τα γάντια μου, Ά-νάπρεος πολέμου έκ'ετο τοίς έκ'ετο.

— Έγινε και τα δυο μου γέλια στη μάχη της Νοουανδίας και μου δίνουν τώρα μια συνταξούλα που δεν φτάνει κι' αυτή ούτε για το καθημερινό μου τρώγεμα.

— Έναςες τα γέλια σου;

— Ναι. Αυτά που βλ'πετε είναι βίλινα και ντυμένα με νάντια. Αν είναι τα γέλια μου θα έογαζόμουν και δεν θα έκλεβα. Ήμουν καλός βιβλιοδέτης και κέρδιζα γρη μεροκάματο. Σας ρωτώ λοιπόν, τώρα, κύριε αστυνόμε: Πως με τα εύλινα γέλια μου κατώρθωσα να στραγγαλίσω έναν άνθρωπο;

Δυο αστυνομικοί κατόυσαν τώρα γελά τον φοροφορεμένο νέο που για μια στιγμή προσπάθησε να πηδήσει απ' το ανοιχτό παράθυρο. Η άνασφια του λωποδύτη είχε άνατρώσει τα σχέδιά του.

PENE ΛΕΚΟΥ-ΓΕ

ΦΑΚΙΑΔΕΣ - ΠΙΤΣΙΛΑΔΕΣ
 ΤΑΧΕΙΑ ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
 ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
 ΟΔΟΣ ΠΙΠΙΝΟΥ 39 - ΤΗΛ. 85.089

Παρχαλινό πειδικηπινο ΕΙΛΥΛΙΟ

Ο «χορός τών αύγών» και οι συνέπειές του

ΜΙΑ από τις πιο γαριτωμένες παρχαλινές συνήθειες του παλαιού καιρού ήταν και ο καλούμενος «χορός τών αύγών». Η συνήθεια αυτή ήταν γενική μέγα των αύγών του 18ου αιώνα σ' όλη τη νότιο Γαλλία, τα έλβετικά καντόνια και τη βόρειο Ιταλία.

Ο «χορός τών αύγών» γινόταν συνήθως τη Δευτέρα του Πάσχα και διακόφθηκε από το πρωί ως το βράδυ.

Την ημέρα αυτή, όλοι οι κάτοικοι της περιοχής συγκεντώνονταν σ' ένα γειτονικό δάσος και άρχιζαν να χορεύουν με τη συνοδεία διαφόρων όργωνων. Πλούσιοι και φτωχοί, μεγάλοι άρνοντες και άνηρωποι του λαού πήγαιναν σ' αυτό το χορό, που κατανοούσε για μερικές ώρες τις κοινωνικές διακοίσεις και παραμέριζε τα πάθη και τα υίση των ανθρώπων.

Στην πίστα του χορού, που ήταν το πράσινο γοασιδί που σκέπαζε το έδαφος σκόρπιζαν άναοιθιπτα αύνά, λευκά, κόκκινα και διαφόρων άλλων γωαύτων κι' οι χορευτάι έπρεπε να έγουν μεγάλη έπιδεξίτητα ή να είναι πολύ τυχεροί, για να μην τ' άσπασαν.

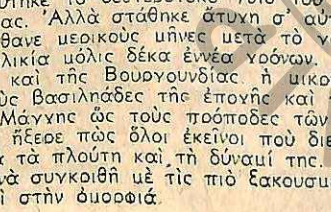
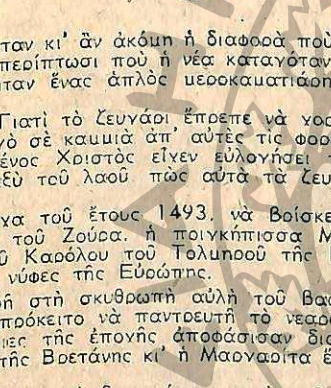
Σύμφωνα με μια παλαιά συνήθεια, λοιπόν, ο νέος και ή νέα που θα κατώρθωναν να τελειώσουν το χορό τους, γωοίς να σπάσουν κανένα από τα αύνά, που ήταν σκουπισμένα όλόγυρα, έθεωρούντο νηστειμένοι και καμιά δύναμις δεν υπορούσε ν' αντίταχθι στο γάμο τους. Αυτό γινόταν κι' αν άκούη ή διαφορά που τους γωοίς ήταν πολύ μεγάλη, π. χ. στην περίπτωση που ή νέα κατανόταν από άοιριζε τον πολύ μέγαλο, π. χ. στην περίπτωση που ή νέα άπλες μεροκαυτιάσε ή αντίστοιχη οίκογένεια κι' ο νέος ήταν άπλες μεροκαυτιάσε ή αντίστοιχη.

Άλλά ή νίκη δεν ήταν εύκολη. Γιατί το ζευγάρι έπρεπε να γωοίση τρεις φορές και να μην σπάση κανένα αύγό σε καμιά απ' αυτές τις φορές. Έλεγαν τότε πως ο άναστειμένος Χριστός έίεν ευλογήσι την ένωσί τους κι' ήταν βέβαια ή πίστις μεταξύ του λαού πως αυτά τα ζευγάρια θα ζούσαν ευτυχισμένα.

Συνέβη, λοιπόν, κατά το Πάσχα του έτους 1493, να βoίσκεται στην Μπουόγκ-άν Μπρές, στην περιοχή του Ζούρα, ή ποιγκήπισσα Μαργαρίτα της Αυστρίας, που ήταν ένγνη του Καρόλου του Τολμηρού της Βουργουνδίας και μιά από τις πλουσιώτερες νύφες της Ευρώπης.

Η ποιγκήπισσα έίεν άνατράφι στη σκυθραπή αλή του Βασιλιά της Γαλλίας Λουδοβίκου του 11ου κι' έπρόκειτο να παντρευθι το νεαρό Δελφίνο Καρόλο, άλλά οι πολιτικές περιπέτειες της έποχής άποάσσαν διαφορετικά. Ο Καρόλος παντρεύτηκε την Άννα της Βρετάνης κι' ή Μαργαρίτα έβυνε τότε από τη Γαλλία.

Λίγον καιρό άργότερα, παντρεύτηκε το δεύτερότοκο γυιό του Φερδινάνδου του Καθολικού και της Ισαβέλλας. Άλλά στάθηκε άτυχη σ' αυτό το γάμο της, γιατί ο νεαρός ίνάντης πέθανε μερικούς μήνες μετά το γάμο τους, άφήνοντας τη Μαργαρίτα γήρα σε ηλικία μόλις δέκα έννάς νωόνων.

Έκείνο το χρόνο, ή Μαργαρίτα θέλησε να πάω κι' αυτή μέρος στο «χορό τών αύγών». Καί, για να μη την άναγνωρίσουν μεταμφιεσθηκε σε γωοική.

Ένας νεαρός και όμορφος γωοικός της έκαμε άμέσως έντύπωσι. Κι' ή ποιγκήπισσα βρήκε μεγάλη ευχαρίστηση να γωοεί μαζί του. Γύρω τους όλοι τους έπευθονσαν και τους ζητωκραύγαζαν.

— Έμπερος, το χορό τών αύγών! φώναζε το πλήθος.

Ο γωοικός άπλωσε το γέρι προς το μέρος της ποιγκήπισσης. Κι' ή Μαργαρίτα, ένώνοντας τη θέση της και τον κίνδυνο που διέτρεπε, άφησε να την παρσάση στο γωοό.

Τρεις φορές ο γωοικός κι' ή Μαργαρίτα γωοέσαν το «γορό τών αύγών». Και τις τρεις φορές βγήκαν νικηταί.

Το πλήθος ξεφώνιζε όλόγυρα ένθουσιασμένο:

— Ο θεός ευλόγησε την ένωσί σας! Έμπερος!... Στην εκκλησία! Θα γίνουν άμέσως τώρα οι νάμοι σας!

Η Μαργαρίτα ήταν άδύνατον, πια να υποχωρήσει. Άλλά, ούτε το ήθελε. Αυτός ο νεαρός γωοικός της άσσε πολύ. Κι' έπειτα, μήπως αυτό δεν ήταν το θέλημα της μοίρας; Γιατί θαπρεπε να έναντιωθι:

— Ο γωοικός την κύτταξε τώρα με μάτια που έλαμπαν από γωοά.

— Δεν με νοιάζει ποιά είσαι, της ψιθύρισε σε μια στιγμή, καθώς το πλήθος τους έσπρωχνε προς την εκκλησία. Γιατί για μένα είσαι και θα μείνεις πάντα ή Βασίλισσα της καρδιάς μου.

Μπροστά στο βωμό, ή ποιγκήπισσα ύψωσε περήφανα το κεφάλι και έίπε με σταθερή φωνή το όνομα και τους τίτλους της:

— Μαργαρίτα, δούκισσα της Βουργουνδίας και της Βρετάνης, γενική κυβερνήτοια τών Κάτω Χωρών, ποιγκήπισσα της Άκουϊτανίας άγώντισσα του Ζούρα και της Γκρενούβλ... — Ο άββάς την σταμάτησε.

— Ποιγκήπισσα, έίπε, ο γωοικός αυτός είναι ύπικός σας Δε υπορείτε λοιπόν να τον παντρευθίτε, γωοίς άδεια της συνέλευσεως των ένώνων των γωοών που βoίσκονται στην έξουσία σας...

Η Μαργαρίτα ένιμε κατακίτοινη. Άλλά ο νεαρός γωοικός έίεν κάμει ένα βήμα προς τα έμπερος.

— Δεν είμαι ύπ-

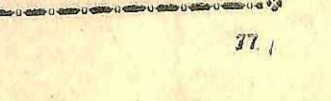
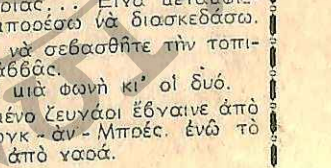
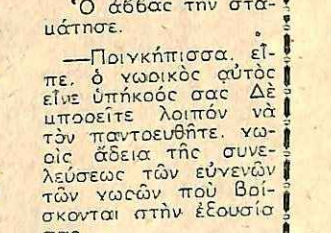
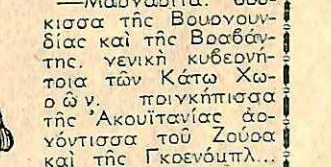
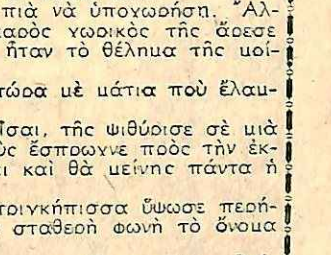
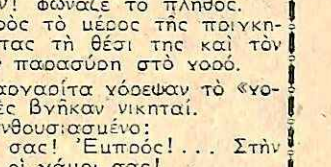

κοός της ποιγκήπισσης έίπε. Το όνομά μου είναι Φιλίπετρος, δούε της Σαβοΐας, κύριος του Ραπάλλο, άρνον της Ουμβοίας... Είνα μεταμφιεσθι σε γωοικό, για να υπορούσε να διασκεδάσω.

— Είσαστε πρόθυμοι να σεβασθίτε την τοπική συνήθεια; ρώτησε ο άββάς.

— Ναι, άπάντησαν με μια φωνή κι' οι δυο.

Σε λίγο, ένα έντυνιμένο ζευγάρι έβγαινε από την εκκλησία της Μπουόγκ-άν-Μπρές, ενώ το πλήθος ξεφώνιζε όλόγυρα από γωοά.

Ένα ναυάγιο δὸν ὠκεανό

Δραματικό διήγημα

Η συνεδρίασις τοῦ δικαστηρίου συνεχιζόταν ἀπὸ πολλές ὥρες.

— Ἡ κυρία Διάνα Ντελπρέ! φώναξε σὲ μιὰ στιγμή ὁ πρόεδρος.

Μιά νέα γυναίκα, ντυμένη ὁλόμαυρα, πλησίασε ἀργὰ καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴν ἔδρα τῶν δικαστῶν.

— Κυρία, εἶπε ὁ πρόεδρος, καταλαβαίνω πόσο ὀδυνηρὴ εἶνε γιὰ σὰς ἡ ἀνάμνησις τῶν τραγικῶν στιγμῶν αὐτοῦ τοῦ ναυαγίου. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριο ἐθεώρησε ἀπαραίτητη τὴν παρουσία σας. Θὰ ἔχετε τὴν καλὴ σὺνὴν νὰ μᾶς ἀφηγηθῆτε τὰ γεγονότα ὅπως συνέβησαν;

Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἀνασέκωσε τὸ βέλο ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της καὶ ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνή:

— Χωρὶς νὰ παραγνωρίζω τὴ σημασία τῆς καταθέσεώς μου, εἰμαι ὑποχρεωμένη νὰ πῶ ὅτι εἶδα καθαρά τὸν ὑποπλοίαρχο Ντανιέλ Ροζέ νὰ σηκώνῃ τὸ χέρι τοῦ καὶ νὰ χτυπᾷ μὲ ὀρμὴ τὸ σύζυγό μου...

— Μιὰ στιγμή, τὴν διέκοψε ὁ πρόεδρος. Ποῦ θρῆσκόσατε ὅταν συνέβη αὐτό;

— Μέσα σὲ μιὰ θάρκα μαζί μὲ πολλές ἄλλες γυναῖκες.

— Ὁ ὑποπλοίαρχος, ὅπως εἶχεν ὑποχρέωσι, εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ ἐπιβίω-

σθοῦν στὶς βάρκες πρῶτα οἱ γυναῖκες;

— Τὸν ἀκούσα πολλές φορές νὰ τὸ φωνάζει. Ὡστόσο, ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ συμμορφωθῶ μ' αὐτὴ τὴ διαταγή... Ἐτρεχα σὰν τρελλὴ πάνω στὸ κατὰστρωμα, προσπαθώντας νὰ θρῶ τὸ σύζυγό μου.

Ἀλλὰ, ξαφνικά, ἕνας ναύτης μὲ ἄρπαξε στὰ χέρια τοῦ καὶ μὲ ἔβαλε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς θάρκες, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κατεβάσουν στὴ θάλασσα. Ἐπειτα, κάθησε κ' αὐτὸς πλάι μου. Ἐκτελῶ διαταγὰς τοῦ ὑποπλοίαρχου Ροζέ, ἀπάντησε στὶς διαμαρτυρίες μου...

— Ὁ ὑποπλοίαρχος Ροζέ ἤθελε νὰ σὰς σώσει;

— Νομίζω ὅτι ναι.

— Καλὰ. Συνέχισε...

— Ὁ ἄντρας μου κλονίσθηκε ἀπὸ τὸ χτύπημα κ' ἔπεσε στὴ θάλασσα... Βρῆκαν τὸ πτώμα τοῦ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες...

— Ὁ ὑποπλοίαρχος Ροζέ, εἶπεν ὁ πρόεδρος, ἰσχυρίζεται ὅτι θρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, γιατί ὁ ἄντρας σας ἤθελε νὰ μῆ σὲ μιὰ βάρκα, στὴν ὁποία ἦσαν μόνο γυναῖκες, ἐνῶ δὲν εἶχεν ἔρθει ἀκόμη ἡ σειρά τῶν ἀνδρῶν.

— Ὁ ὑποπλοίαρχος Ροζέ ψεύδεται! ἀπάντησε ἡ κυρία Ντελπρέ.

Τὰ λόγια αὐτὰ εἰπώθηκαν μὲ φωνὴ ἥρεμη καὶ σταθερή.

— Τὸ δικαστήριο σὰς παρακαλεῖ νὰ ἐξηγηθῆτε σαφέστερα, κυρία, εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Ἡ κυρία Ντελπρέ κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, σὰν νὰ δίσταζε. Ἐπειτα, ἀπάντησε:

— Ὁ ὑποπλοίαρχος Ροζέ μὲ ἀγαποῦσε καὶ ζήλευε τὸ σύζυγό μου. Μοῦ τὸ εἶχε πῆ... Πιστεύω, λοιπόν, ὅτι τὸ χτύπημά του ἐναντίον τοῦ συζύγου μου ἦταν προμελετημένο.

— Κατηγορεῖτε, συνεπῶς, τὸν ὑποπλοίαρχο Ροζέ ὅτι ἐδολοφόνησε τὸ σύζυγό σας;

— Μάλιστα.

Τὰ λόγια τῆς κυρίας Ντελπρέ εἶχαν κάμει μεγάλη ἐντύπωση μεταξὺ τοῦ ἀκροατηρίου. Ψιθυροὶ ἀκούγονταν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ πρόεδρος ἐπέβαλε σιωπὴ. Ἐπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς μάρτυρος, εἶπε:

— Κυρία, ὑποθέτω ὅτι καταλαβαίνετε τὴ σοβαρότητα τῆς καταθέσεώς σας. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ διαφωτίσετε τὸ δικαστήριο σὲ μερικὰ σημεία... Ποιὲς ἦσαν οἱ ἀσέβεις ποὺ εἶχατε ἄλλοτε μὲ τὸν ὑποπλοίαρχο Ροζέ;

— Ὑπῆρχε κάποιος... φλέρτ μεταξὺ μας...

— Μόνον;

— Ἰσως εἶχαμε κάμει κάποτε τὴ σκέψη νὰ ἐνώσωμε τὴ ζωὴ μας...

— Καὶ ἔπειτα;

— Ἐπειτα... παντρεύτηκα τὸν Ζὰκ Ντελπρέ.

— Μήπως ὁ ὑποπλοίαρχος Ροζέ εἶχε λόγους νὰ φαντάζεται ὅτι προτιμήσατε ἀπ' αὐτὸν ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν πῶ... πλούσιος;

— Δὲν ξέρω... πιθανόν, ἀπάντησε ἡ κυρία Ντελπρέ.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως σχεδόν, μὲ κάποια ταραχή, ποὺ μάταια προσπαθῆσε νὰ κρύψει:

— Οἱ λόγοι τῆς προτιμήσεώς μου δὲν ἐνδιαφέρουν... Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἀγαποῦσα τὸ σύζυγό μου...

— Τὸ δικαστήριο δὲν ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν εὐλικρινεία σας, εἶπε μὲ σοβαρότητα ὁ πρόεδρος. Κάτι ἄλλο τώρα... Ταξιθεύατε γιὰ ἀναψυχή;

— Ναί. Εἶχαμε ἐπιβιβασθῇ μὲ τὸ σύζυγό μου στὸ Ρίο Ἰανέιρο καὶ λογαριάζαμε νὰ ἐπισκεφθῶμε τοὺς λιμένες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

— Ξέρατε ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος Ροζέ ὑπηρέτουσε στὴ «Μέδουσα»;

— Ὁχι. Τὸ ἔμαθα μετὰ τὴν ἐπιβίωσίν μας.

— Πῶς σὰς φέρθηκε;

— Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὶς πρῶτες ἡμέρες μοῦ φέρθηκε μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ διακριτικότητα... Ἀλλὰ, σὲ λίγο, οἱ τρόποι τοῦ ἔγιναν πολὺ παράξενοι... Μερικὲς φορές, τὸ ὕψος τοῦ μοῦ φανόταν εἰρωνικό... Κι' ἄλλοτε πάλι ἦταν σὰν νὰ μὲ συμπονοῦσε...

— Δὲν ζήτησε ποτὲ νὰ σὰς μιλήσῃ ἐ-
διαίτερος;

— Ναί, Μιὰ φορὰ μόνον... Δύο ἢ τρεῖς ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ ναυάγιο... Ἦμουν μόνον στὸ κατὰστρωμα. Σὲ μιὰ στιγμή, μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

«Θὰ ἤθελα νὰ ξέρετε πῶς δὲν ἔπαφα οὔτε στιγμή νὰ σὰς ἀγαπῶ...» Τὸν σταμάτησα ἀπτότομα. «Ξεχνάτε πῶς εἰμαι πάντρεμνη;» τὸν ρώτησα.

«Ὁχι, μοῦ ἀπάντησε. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος πρὸς ὅριον τοῦ ὁποίου μὲ θυσίασατε δὲν ἀξίζει τὴν ἀγάπη σας...» Ἐπειτα, φάνηκε σὰν νὰ μετανιωσῇ γιὰ τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶχε πῆ... Μοῦ ζήτησε τότε νὰ τὸν συγχωρήσω κ' ἀπομακρύνθηκε γρήγορα.

— Τὴ νύχτα τοῦ ναυαγίου τί προηγήθηκε τῆς σκηνῆς ποὺ μᾶς ἀφηγηθήκατε;

— Νομίζω ὅτι τὸ ναυάγιο συνέβη λί-

γὴ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα... Κοιμό-
κουν στὴν καμπίνα μου καὶ ξύπνησα ἀ-
ιούγοντας φωνές καὶ θόρυβο γύρω μου.
Ἐμαθα τότε ὅτι τὸ πλοῖο εἶχε προσ-
κρούσει σὲ μιὰ ἐπιπλέουσα νάρκη...

— Ὁ σύζυγός σας κοιμόταν σὲ ἄλλη
καμπίνα;

— Ὁχι. Μέναμε στὴν ἴδια καμπίνα...
Ἀλλ' ὁ ἄντρας μου ἀπουσίαζε... Εἶχε
φύγει μετὰ τὸ φαγητό, λέγοντάς μου
ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ παίξῃ μιὰ παρτίδα
μπριτζ μαζί μὲ τὸν Ὀλλανδὸ ἔμπορο
Βάν ντέρ Στράατ καὶ μερικοὺς ἄλλους.
Δὲν μοῦ ἄρρεσαν τὰ χαρτιά καὶ δὲν πῆ-
γαινα ποτὲ στὴν αἴθουσα τοῦ παιχνιδιοῦ.

— Ὁ σύζυγός σας ἔπαιζε συχνά;

— Ὁχι. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐ-
πιβιβασθῆκαμε στὴ «Μέδουσα» τὸν ἔ-
παιξε μιὰ ἀληθινὴ μανία γιὰ τὰ χαρτιά.
Νομίζω ὅτι ὁ κύριος Βάν ντέρ Στράατ
τὸν παρέσυρε. Ἐρχόταν κάθε βράδυ
μετὰ τὸ φαγητό καὶ τὸν ἔπαιρνε.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τεματίσθηκε ἡ ἐ-
ξέτασις τῆς κυρίας Ντελπρέ. Ὁ πρό-
εδρος γύρισε κατόπιν πρὸς τὸν κατηγο-
ρούμενο.

— Ἀκούσατε τὴν κατάθεσιν τῆς κυ-
ρίας Ντελπρέ, εἶπε. Τί ἔχετε ν' ἀπαντή-
σετε;

— Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε σὲ ὅ-
σα εἶπα κατὰ τὴν ἐναρξὶ τῆς δίκης, ἀ-
πάντησε ὁ Ροζέ. Ἀναγκάσθηκα νὰ χτυ-
πήσω τὸν Ζὰκ Ντελπρέ γιὰ νὰ ἐπιβάλω
τὴν τάξι, ποὺ εἶχε διασαλευθῇ. Δὲν μπο-
ροῦσα νὰ προσθέσω ὅτι θὰ ἔχανα τὴν
ἰσορροπία τοῦ καὶ θὰ ἔπεφτε στὴ θάλασ-
σα. Λυποῦμαι εὐλικρινῶς γι' αὐτό. Ἀλ-
λὰ θὰ ἤθελα νὰ πιστέψετε ὅτι δὲν εἶ-
χα τὴν πρόθεσιν νὰ τοῦ κάμω κακό...
Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε ἄλλο.

Ὁ πρόεδρος ἦταν ἔτοιμος νὰ κηρύξῃ
τὸν τεματισμὸ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδι-
κασίας καὶ νὰ δώσῃ τὸ λόγο στὸν εἰ-
σαγγελέα καὶ τοὺς συνηγόρους τοῦ κα-
τηγορουμένου, ὅταν ἕνας κλητῆρας πῆ-
γε κοντὰ στὴν ἔδρα καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα
μικρὸ σημεῖωμα.

— Ἀς προσέλθῃ ὁ μάρτυς Βάν ντέρ
Στράατ, εἶπεν ὁ πρόεδρος, ἀφοῦ διάβα-
σε αὐτὸ τὸ σημεῖωμα.

Ἦταν ὁ Ὀλλανδὸς ἔμπορος, ποὺ εἶ-
σε πληροφορηθῇ μόλις τὴν τελευταία
στιγμή, ὅπως εἶπε, τὴ δίκη τοῦ ὑπο-

πλοίαρχου Ροζέ καὶ εἶχε σπεῖσαι γιὰ
νὰ διαφωτίσῃ τὸ δικαστήριο.

— Ἐναντίον τοῦ κατηγορουμένου, εἶ-
πεν ὁ πρόεδρος, διευτυπώθῃ ἡ κατηγο-
ρία ὅτι σκότωσε ἐκ προμελέτης τὸν Ζὰκ
Ντελπρέ. Τί γνωρίζετε σχετικά μ' αὐτὸ
τὸ ζήτημα;

— Κύριε πρόεδρε, ἀπάντησε ὁ μάρ-
τυς, ζητῶ προκαταβολικά νὰ μὲ συγ-
χωρήσετε γιὰ ὅτι, πρόκειται νὰ σὰς
πῶ... Ὁ Ζὰκ Ντελπρέ ἦταν φίλος μου
καὶ ἡ φίλια μου γι' αὐτὸν μὲ παρέσυρε
ὥστε νὰ παίξω ἕναν πολὺ ἀσχημὸ ρόλο
κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ... Δὲν
παίξαμε χαρτιά κάθε βράδυ ὅπως ἔλε-
γα στὴ γυναίκα τοῦ. Εἶχαμε συμφωνή-
σει μαζί μὲ τὸν Ζὰκ αὐτὸ τὸ ψέμμα, γιὰ
νὰ τὸν διευκολύνω νὰ πηγαίῃ στὴν
καμπίνα τῆς φίλης τοῦ Μάρτζορου
Σπένκ... Ἦταν μιὰ χορεύτρια τοῦ
Μπροντγουαίη, ποὺ ταξίδευε κ' αὐτὴ
μὲ τὴ «Μέδουσα»... Ὁ Ζὰκ ἦταν ξε-
τρελλαμένος μαζί της. Νομίζω μάλιστα
πῶς παραμελοῦσε τελείως τὴ γυναίκα
τοῦ... Τὸ βράδυ τοῦ ναυαγίου, τὸν εἶ-
δα νὰ τρέχῃ πάνω στὸ κατὰστρωμα,
κρατώντας τὴν Μάρτζορου ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἐποῦ εἶνε ἡ γυναίκα σου; τὸν ρώτησα.
Ἐκεῖνος ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους. Ἐ-
πειτα πλησίασε σὲ μιὰ βάρκα, ποὺ ἦ-
ταν μισογεμάτη καὶ ἀφοῦ ἔβαλε τὴν
Μάρτζορου μέσα, προσπάθησε νὰ μῆ
κ' αὐτὸς, σπρώχνοντας μερικὲς γυναί-
κες, ποὺ εἶχαν σειρά. Ὁ ὑποπλοίαρχος
Ροζέ προσπάθησε τότε νὰ τὸν συγκρα-
τήσῃ. Ἀλλ' ὁ Ζὰκ, ἔξαλλος ἀπὸ ὀργή,
τὸν χτύπησε μιά ἢ δύο φορές στὸ πρό-
σωπο. Ὁ Ροζέ σήκωσε τότε τὸ χέρι τοῦ
καὶ τοῦ κατάφερε μιά γερὴ γροθιά στὸ
στήθος... Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, οἱ αὐτὲς
ἀρχισαν νὰ κατεβάζουν τὴ βάρκα, ποὺ
εἶχε γεμίσει. Ὁ Ζὰκ Ντελπρέ στηριζό-
ταν μὲ τὴ ράχη πάνω σ' αὐτή. Ὅπως
ἦταν ἐπόμενο, ἔχασε ἀμέσως τὴν ἰσορ-
ροπία τοῦ κ' ἔπεσε στὴ θάλασσα...

Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸ θάνατο
τοῦ Ζὰκ Ντελπρέ καὶ τὴν εὐθύνη τοῦ
ὑποπλοίαρχου Ροζέ.

Ἡ κατάθεσις τοῦ Βάν ντέρ Στράατ
προκάλεσε μεγάλη αἰσθησι. Γιατὶ ἐφώ-
τιζε μ' ἕνα καινούργιο φῶς τὶς συνθή-
κες τοῦ θανάτου τοῦ Ζὰκ Ντελπρέ κ'
εἶδα καθαρά τὸν ὑποπλοίαρχο Ντανιέλ
Ροζέ νὰ χτυπᾷ μὲ ὀρμὴ τὸ σύζυγό μου...

ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ἐδειχνε τὴν ψυχικὴ
ἀνωτερότητα τοῦ ὑποπλοίαρχου Ροζέ,
ποὺ εἶχε κρύψει τὴν ἀλήθεια, μὲ κινδύ-
νο νὰ καταδικασθῇ, γιὰ νὰ μὴν λυπηθῇ
τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαποῦσε.

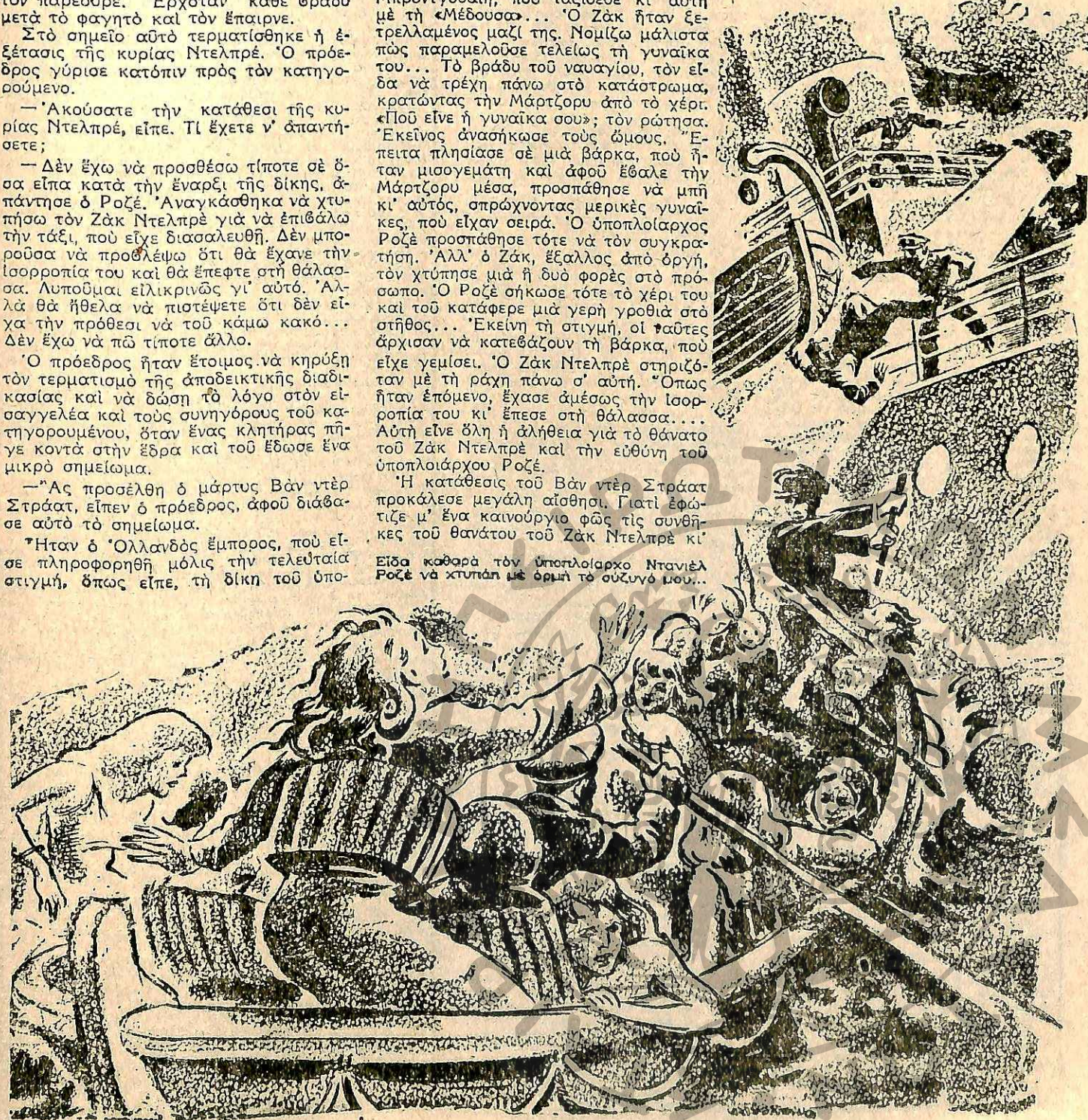
Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἦταν ἀ-
θωωτική. Ἡ κυρία Ντελπρέ ἔτρεξε πρῶ-
τὴ νὰ συγχωρῇ τὸν Ροζέ.

— Συχωρεῖστε με, Ντανιέλ, εἶπε. Φέρ-
θηκα πολὺ ἀσχημὰ ἀπέναντί σας...
Ἀλλὰ δὲν ἤξερα... Δὲν μπορούσα νὰ
φαντασθῶ...

Ἐκεῖνος τῆς ἐσφίξε μὲ συγκίνησι τὸ
χέρι, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τίποτα.

Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, οἱ ἐφημε-
ρίδες ἀνήγγειλαν τοὺς γάμους τοῦ ὑπο-
πλοίαρχου Ντανιέλ Ροζέ καὶ τῆς Διά-
νας Ντελπρέ.

ΖΑΚ ΣΟΣΤΑΛ

Τὰ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα τοῦ
Σεγιέ

КОПИИ РАВНИ

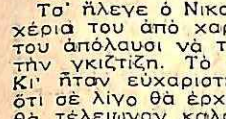
Σημ.: Διὰ τὰς ἀπόρους πυ-
ροπαθείς καὶ πολυτέχνους τὰ ἡ-
μιου τῶν διδάκτρων, καὶ διὰ τὰς
ἐργαζομένας βραδυὰ μαθή-
ματα.

Ὁ Σεγιέ ἔδειξε ἀπόλυτη ἀπάθεια, εὐρισκόμενος πάνω στὸν τροχό, σὰν νὰ ἦταν τελείως ἀνάσθητος στὸν πόνο. Τὴν ἐπὶ ἐκείνη, μόλις εἶχε συμπληρώσει τὰ εἴκοσι πέντε χρόνια του.

Αὐτὸς ὁ γῦρος μὲ τὸ αὐγὸ στὸ
στόμα πιστεύεται ὅτι φέρνει καλὸ
στόμα σπiti καὶ ἐξασφαλίζει πλούσια
ἐισοδήματα καὶ εὐτυχία.

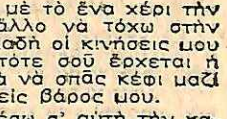
... ἕνα θαύμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ μας...

Κι' ύστερα σκασμένη στα γέλια
 Ἐφταλία, ἤλεγε στή παρέα τὴν:
 - Αὐτὰ εἶνε τὰ λαμπριάτικα τσου
 νάσιμα!

— Βαί! Βαί! σὺνὰ μου ἱστορολογία κάνανε!
 Ηγάθηκα!...

ή παραμάννα. Έτσι το μωρό δεν θα χτυπάει πολύ κάθε φορά που θα πέφτει από τὰ χέρια μου!...

7ο μυστηριώδες «μίσσιλ» και οι
βάρβες με υδρονόνο

Σύμφωνα μὲ τίς τελευταῖες πλη-
ροφορίες ἐξ ἄλλου. οἱ Ἀμερικανοὶ

21AYPUNOYAOZ & KONT9ZH4

και διαφορα (καρφίτσες, πρόκες κλπ.) και
μενα (καρφίτσες, πρόκες κλπ.) και

ινος από τους περιφημότερους *Αγγλούς ιστορικούς, Άντονι Βάγκνερ, που έχει ειδικήσει κυρίως στην Ιστορία των μεγάλων οικογενειών της Ευρώπης, δε τελευταία με αδιάσπαστα επιχειρήματα Γεώργιος Βάσιλυγκτλ και ο στρατηγός Ρόμπερτσαν απάντησαν των παλαιών *Αγγλων βασιλέων, στράφηκε επίσης ότι περισσότεροι από 1000 *Αμερικανοί πολίτες είνε μακρύνει εξαδελφοί του σημερινού βασιλέως της *Αγγλίας.

Καὶ οἱ Κινέζοι ἐπίσης ἀνταλλάσσουν μεταξὺ τοῦ πολύγωνου αὐτὰ κατὰ τὴ γιορτὴ τῆς ἀνοίξεως, ποὺ συμπίπτει περίπου μὲ τὸ δικό μας Πάσχα.

Ερωσ και φιλία

Ο "Ερωσ κι' η Φιλία" ξεκίνησαν μία μέρα για περιοδεία. Γεγονός εξαιρετικό, γιατί, ως επί το πλείστον, ο Έρωσ αποφεύγει τον άλλον... Μολοντί δεν μοιάζουν καθόλου μεταξύ τους, θα μπορούσαν ωστόσο να κάνουν καλή παρέα. Για να γίνει όμως αυτό, θα έπρεπε να υπάκουη κάποια συνεννόηση μεταξύ τους.

Αλλά ο Έρωσ είναι ένα τρελό παιδί, ένας εγωιστής, σκληρόκαρδος, άμυαλος και φιλήδονος. Του αρέσει πάντοτε να πειράζει τη Φιλία και να την τυραννά. Η Φιλία πάλι είναι λογική και φρόνιμη. Γεννήθηκε με άσπρα μαλλιά — καθώς λένε — και με γυαλιά στα μάτια για να βλέπει καλύτερα. Οι τέλλες του Έρωτος την κάνουν κάπου-κάπου να νευριάζει.

Δεν τον πολυκωφεύει εξ' άλλου, αυτό το μικρό πτερωτό δαίμονα. Επειδή έχει καταφέρει όλους τους ποιητές να τον εξυμνούν. Ξεχνώντας αυτήν, τη μεγάλη, την άνη, τη θεία Φιλία.

Την ημέρα εκείνη, ωστόσο, ταξίδευαν μαζί οι δυο τους. Είχαν αποφασίσει να κάνουν μια στατιστική... Η Φιλία ισχυριζόταν ότι κυβερνούσε πάρα πολλές καρδιές, ενώ ο Έρωσ το αμεισιβτούσε, λέγοντας ότι αυτός μόνον ήταν, είχε και θα είχε αίματα ο απόλυτος εξουσιαστής των ψυχών και σωμάτων.

Η αλήθεια είναι τώρα ότι βοηγαν κάμποσες καρδιές, στις όποιες δεν είχε υπή ποτέ ο Έρωσ, ούτε κι' υπήρχε έλπις να τις επισκεφθεί και μια φορά. Όλα τα σβύσματα άστρα, που κοιμούνται παγωμένα στο στερώμα, είναι καρδιές νεκρές, που δεν ένοιωσαν ποτέ τη θεία σπείρα ν' ανάβει μέσα τους άστυτες πυρκαϊές — όπως υπάρχουν και τυφλοί εκ γενετής, που έχουν ωστόσο μάτια... Αυτές δεν ήταν καρδιές, αλλά πέτρες, που τις τάρσαν μόνο ψυχρά πάθη: η υπερβολή, η φιλοδοξία, η φιλαργυρία...

Όταν όμως ο Έρωσ κι' η Φιλία συνάντησαν τις αληθινές ανθρώπινες καρδιές, ο θρίαμβος του πρώτου φάνηκε εξασφαλισμένος. Η Φιλία έμεινε έντρομη. Όλες οι καρδιές, ποιές λίγο ποιές πολύ, ήταν σπαρμένες από τον Έρωτα! Το τρελό παιδί πουλό τις είχε δανικάσει, τις είχε κώσει, τις είχε ξεσπείσει. Και πολλές τις είχε κάνει να παγώσουν τελείως, ύστερα απ' τις τεράστιες πυρκαϊές που τους είχε ανάψει.

Η Φιλία βρισκόταν σε πολύ ταπεινή και μειοκτική θέση. Εθάρνε πάντοτε μετά τον Έρωτα, σαν άδελφός του έλέους στο προσκέφαλο του άρρώστου, σαν παρηγορησία σε σπίνι που πενθεί. Την καλούσαν μονάχα όσοι υπέφεραν πολύ. Δια-

κώς άπείκουσε δάκρυα, λυπες κι' απελπισία...

Τέλος, οι δυο ταπεινότητες ανακάλυσαν μία καρδιά, που προκάλεσε ξεχωριστό το ενδιαφέρον τους. Ήταν, κουρελιασμένη, ματωμένη, λες κι' ο Έρωσ είχε δοκιμάσει εξαιρετική ευχαρίστηση δηλώνοντάς την. Είχε αλλάξει τόσο πολύ απ' τον πόνο, ώστε κι' αυτός ακόμη ο δούλος της δυσκολείας να την αναγκάσει. Κι' όταν την αναγνώρισε, γύρισε αλλού το κεφάλι του, με κάποια ντροπή...

Η Φιλία όμως έσκυψε με συμπόνια πάνω απ' την πληγωμένη καρδιά. Είχε αντίληψη πως είχε φθάσει η στιγμή να νικήσει, να κατατροπώσει τον Έρωτα!

Κύτταξε άπ' ουρανός, του είπε. Κύτταξε πως την έχεις καταγίνει, τη δυστυχισμένη αυτή καρδιά! Σε καταριέται τώρα και καλεί έμένα, για να τη γιστρέψω... Απ' τη στιγμή αυτή, μου άνηκε! Κι' όταν θα ξαναγίνει καλά, γάμοι στις δικές μου φροντίδες, δεν θα θέλω πια να σε ξαναδω μπροστά της... Φύγε κι' άφισε με να εκπληρώσω την ιερή αποστολή μου!

Ο Έρωσ απομακρύνθηκε, γαυρός άτρίορσι.

Η Φιλία σκούπισε τότε τα δάκρυα της άρρωστης καρδιάς, τον παρηγόρησε, άκουσε με ύπουνη τά παρανοιά της...

Υστερ' από λίγο, είχαν ξεγασεί κι' οι δυο τους τον Έρωτα, που φέρονε τόσες καταστροφές. Η Φιλία έδωσε στην καρδιά ένα άννο, υπτικό φίλι και την άποκρίμισε... Και εαυγύνησε κοντά της, για να τη φυλάει από κάθε κακό...

Η καρδιά έπληνσε γιαιτρεμένη, ευδιάθετη. Είχε δει ένα γλυκύτατο όνειρο. Της είχε φανη πως κάποιο άόρατο δν της μιλούσε στον ύπνο της...

Ένα δάκρυ-δάκρυ ετυχίας αυτή τη φορά — κύλησε απ' τα μάτια της.

Κι' είπε τότε η καρδιά στη Φιλία: — Σ' ευχαριστώ!... Είσαι πολύ καλή!... Σ' άναψά και δεν θα σε ξεχάσω ποτέ... Θα σου πω όμως εύκολο να φύγεις τώρα... ν' απομακρυνθείς από κοντά μου... Μην μου θυμώσης, σε παρακαλώ! Σ' άγαπάω πολύ... Μα κάποιος γτυπάει την πόρτα μου και θέλει να υπή μείνα... Φοβάμαι πως δεν θα νωρότε κι' οι δυο...

Η Φιλία γύρισε να δει ποιος ήταν ο καινούγιος επισκέπτης.

Κι' αντίκρουσε τον Έρωτα, που προχωρούσε, γαυμενιστός και θοι-αδευτής...

ΑΝΤΡΙΕΝ ΚΑΜΠΡ

●●

Το άμυλο νερό

Στην περιοχή του Τυρόλου, οι νέες φεύγουν κρυφά από το σπίτι κατά τα μεσάνυχτα του Μ. Σαββάτου και πηγαίνουν να νηίσουν μία στάμνα από μία γειτονική πηγή. Για να φέρη, όμως, εύτυχία αυτό το νερό, πρέπει να μην άνοιγουν το στόμα τους ούτε κατά τη μετάβαση ούτε κατά την επιστροφή. Είναι το καλούμενο άμυλο νερό. Οι νέοι, όμως, τις παροτρύνουν στο δρόμο και προσπαθούν με χίλια δυο μέσα να τις κάνουν να μιλήσουν. Αν το κατορθώσουν, τότε η νέα σπάζει τη στάμνα της.

Η κοῦκλα του ζωγράφου

Όταν άπογοητεύεται κανείς από τη ζωή

Οι μεγαλοφυείς καλλιτέχνες, που ζουν συνήθως μία ζωή έξω απ' τις τυπικές συμβατικότητες, δικαιολογούνται στην κοινή αντίληψη, αν κάμουν τα πιο άσυνήθιστα πράγματα. Ο ζωγράφος Βαν Γκόγκ π. χ. έκοψε τ' αυτί του το έστειλε σε μία γυναίκα που άγαπούσε... για να τον θυαίται!... Άκόμη εκκεντοκώτερος όμως ύπηρε ένας μεταγενέστερος συνάδελφος του, ο Τσέχος Κοκόσκα.

Στα τέλη του 1918, ο ζωγράφος αυτός είχε ύποστη τέτοιο ψυχικό κλονισμό απ' τις άνοιότητες και τις άπανθρωπείες του πολέμου, ώστε συνάθηκε άλους γενικώς τους ανθρώπους. Νιώθοντας ωστόσο πως δεν θα μπορούσε ν' άνθεση στην άπόλυτη μοναξιά, σκέθηκε για άσυνήθιστη λύση: ν' άποκτήσει μία κοῦκλα φυσικού μεγέθους, που θα μοιάζε σε όλα σαν ζωντανή γυναίκα! Θα βρισκόταν διαρκώς δίπλα του, χωρίς όμως να του μιλή ή να τον άνογλή. Θα συγκέντρωνε την άφοσίωσή του και τις φροντίδες του. Τέλος, θα του χρησίμευε ως τέλει και άκούραστο μοντέλο για τα έργα του.

Ενθουσιασμένος με την περίφημη ιδέα του, ο Κοκόσκα άρχισε να δημιουργή με τη ζωική φαντασία του όλα τα χαρακτηριστικά της ιδεώδους αυτής κοῦκλας. Τη σχεδίασε αναλυτικά, απ' όλες τις πλευρές. Έστισε μία λεπτομερή έλαιογραφία της. Έπειτα έστειλε όλες αυτές τις εικόνες και τα σχέδια σ' ένα τέλει τεχνίτη της Στουτγάρδης, που θ' αναλάμβανε την κατασκευή της κοῦκλας.

Όταν είχε προχωρήσει κάπως η έργασία, ο Κοκόσκα ζήτησε να ίδη μία φωτογραφία της μισοτελειωμένης κοῦκλας. Την έλαβε πράγματι ταχυδρομικά. Κι' άφού τη μελέτησε, έγραψε στον τεχνίτη:

«Με την πρώτη ματιά, με διέθεσε άσχημα η άφύσικη εμφάνισή της, που δεν δείχνει σαν ζωντανή... Τα χέρια και τα πόδια της πρέπει να γίνουν πιο άρθρωτά και εύκινητα. Για τα χέρια πάρε ως υπόδειγμα τα δικά σας, για τα πόδια δέ πάρε το πόδι μιας χορευτήσας... Όσο για το κεφάλι, η έκφραση πρέπει να γίνη έντονότερη, δίχως όμως επιτήδεση. Μπορεί να άνοιγν το στόμα: "Έχει γλώσσα και δόντια"... Στα μάτια, μισήστε τα δικά σας. Θάταν ωραίο να μπου να τα κλείνουν... Μετωπώς τις ημέρες, ως πού να την λάβω. Έτοιμη... Όπως κι' αν είναι φτιαγμένη, με την άγαθή της προσπάθεια απ' όλη τη σημερινή πραγματικότητα».

Όταν πησίσε η μεγάλη ημέρα, ο Κοκόσκα έτοιμάσθηκε σαν να έπρόκειτο να δειχθί το σπίνι του, τη βασιλοπούλα του παραμυθιού. Ποσέλαβε την καλύτερη καμφοριέρα για την περιποίησή κι' έβαν άμαξά για να την βγάλη περίορτο, νοίκιασε ένα θεωρείο στην Όπερα για τον εαυτό του και για την κοῦκλα του και — έγκαταλείποντας για μία μέρα τη μοναξιά του — προσκάλεσε τους φίλους του, για να γιορτάσουν την άφιξή τους.

Τέλος, έφτασε στο σπίνι του ένα τεράστιο κουτί. Κι' ο ζωγράφος το άνοιξε θριαμβευτικά, δηλώνοντας ότι θαδελπαν όλοι την άπόδειξη πως η ύμωσφία κι' η τελειότητα δεν ήταν γίμιαρες...

Άλλοίμωο όμως! Ήταν τομερή ή άπογοήτευση που δοκίμασε... Η κοῦκλα είχε κατασκευασθί άσφωνα με τις λεπτομερείς δόνητες του, είχε όλα απ' τα μέλη κινήτα, ήταν σκεπασμένη με λεπτό δέμα, μαλακή στα μέρη όπου έπρεπε, γοματισμένη με φυσικότητα και ντυμένη στα μεταξωτά... Κι' όμως έμενε πάντα μία κοῦκλα, ένα παγνμα νεκρό, μία κωμική και τερατώδης συγγρόνης προσπάθεια άπομυήσεως της ζωής!

Το όνειρο του Κοκόσκα είχε πεθάνει, με την πραγματοποίησή του. Η κοῦκλα που ήταν πιδ άνυφορη απ' τις ζωντανές γυναίκες που τον είχαν άπελπίσει...

Τα ερωτικά γαυδύελα και τα σγόλια των φίλων του τον έξερεθίσαν άκόμη περισσότερο. Και δέχθηκε την πρότασή τους να πάρουν την κοῦκλα έξω στον κήπο και να την θάψουν, μαζί με το κουτί της. Έπειτα τδούριζαν όλοι στο γλέντι, δίπλα στο συντοδάνι του κήπου, και προσάθνησαν να παρηγορήσουν το ζωγράφο με τραγούδια και μουσική. Διασκέδασαν έτσι όλη τη νύχτα για... την κηδεία της κοῦκλας, ως το πρωί που έφτασε η άστυνομία, γιατί είχε είδοποιηθί από κάποιο διαβάτη ότι... είχαν θάψει στον κήπο έκείνο το πτώμα μιας γυναίκας που δολοφονήσαν! Φυσικά, άποκαλύθηκε η παρεξήγησις κι' οι άστυνομικοί γέλασαν με την κατάσταση τους...

Φαίνεται ωστόσο ότι ο Κοκόσκα έθωσε κατόπιν κρυφά την κοῦκλα και την πήρε στο σπίνι του. Λέγεται ότι έδεσθ έπαπειλημένως μαζί της σε έπισπες παραστάσεις της Όπερας της Δρέσδης. Είναι δέ πολύ πιθανόν ότι τη μεταγίωσθηκε ως μοντέλο για το περίφημο έργο του: "Η γυναίκα με τα υπλές".

Διπλό μαρτύριο

Νεαρήν δυστυχισμένην υπτέρα: "Όπως και σεσι τονίζετε στο γράμμα σας φερθήκατε πολύ επιπολαία. "Ο-ταν ο άγαπημένος σας άς άραβωνιάστηκε, ενώ είσατε φτωχή, όπως όμολογείτε, κι' τότε θέλατε τους έρωτες, τις περιπέτειες; Φυσικόν είναι κατόπιν όλων αυτών να έχη χάσει την έμπιστοσύνη του κατόπιν μάστιγας της δευτέρας διαπιστώσεως του, της τόσο τραγικής...

Ετσι δημιουργήσατε έναν δυστυχισμένο που θα φθερείται σ' όλη του τη ζωή γύρω απ' την αμφοβία αυτή: "Ποιός ήταν ο πρώτος που άς έσφιξε στην άγκυρά του;" Σεις λέτε κανένας, μα το σαράκι του είνε βαθύ και φυσικά δεν άς πιστεύει. Μεταδληθήκατε δηλαδή σε μάρτυρας και ο θεός έζει πόσο θα κρατήση η ιστορία αυτή. Πάντως, πρέπει να γνωρίζετε ένα πράγμα: "Ότι τη στιγμή που ο συζυγας σας θα πάψη να σας βασανίζει, θα πάψη και να σας άγαπά. Δείγμα της άγάπης του είνε όλο αυτό το μαρτύριό του. Να το υπομείνετε λοιπόν και να φερθήτε λογικά και φρόνιμα, προ πάντος φρόνιμα. Όλες οι πληγές κλείνουν με τον καιρό κι' εά κλείση επί τέλους κι' η δική του. Σας σώςε εξ' άλλου το γεγονός ότι έχετε παιδάκι. Αυτό είνε ο κρικός που σας συνδέει μαζί του και προσέετε να μην τον σπάσετε.

Ο ροφύλακα Α. Κ. Το ποίημά σας άπλως συμπαθές. Πάντως, όπως θάρρεπε να έρετε, δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών.

Μπερτόδουλον: Άφού δεν την συντηρούσατε με τόσες μαντινάδες που της γράφατε, (1124! στίχοι) τι μπορούμε να σας κάνουμε πλέον εμείς; Θέλετε μία καλή συμβουλή; Άσκοληθήτε με την ποίησιν. Γράψετε δηλαδή δίτιχα, έχοντας ως πρότυπο τις μαντινάδες της πατρίδας σας. Έτσι ίσως δημιουργήσετε κάτι άξιον λόγου.

Ζ.Ρ.Π.Τ., Πειραιά: Είνε να ρωτάτε τι πρέπει να κάνετε; Ν' άφοσιωθήτε στη γυναίκα σας και να προσπαθήσετε να έχετε ειρηνικά. Δεν καταλαβαίνω βέβαια τι εννοείτε με τη φράση ότι "η γυναίκα σας τη σάς έδινε λόγον των πράξεων της". Αν συμβαίνει κάτι το σοβαρό φυσικά δεν φταίτε εσείς για τις συνέπειες. Όπως άποφάτε άφωστε την νέαν μνηστήρα της, μην της καταστρέψετε την εύτυχία έφ' όσον μάλιστα ο άδελφός της είνε φίλος σας.

Πληγυμένην καροδίαν. Μολάους: Είνε άσπεί να ρωτάτε τι πρέπει να κάνετε. Άπλουστα να τον περιφρονήσετε, άφού επρόδωσε την άγάπη σας.

Ν.Γ.Π. 250: Άν την άγαπάτε σοβαρώς κι' αν άξίζει να γίνη σύντροφος της ζωής σας ζητήστε την από τους γονείς της. Διαφορετικά να διακόψετε κάθε έπαφή μαζί της.

Πνευμένο ναυτάκι. Πάτρος: Φοβούμαι ότι η νέα η δεν σας συμπαθεί ή δεν βιά-

ζεται να παντρευθί, όπως συμβαίνει με πολλές σημερινές κοπέλλες. Κάμε λοιπόν υπομονήν, να δες πως θα πάνε τα πράγματα και μην φέσας πρό του ίερως αν δεν βεβαιωθείς άπολύτως για την άγάπη της.

Κώστα ν. Ίωάννινα: Άπ' όσα μάς γράφατε δεν βγαίνει κανένα συμπέρασμα δυστυχώς περί του αν η νέα σας άγαπά ή όχι.

Κ. Δηλιγιάννην. Μυτιλήνην: Άλυσες! Όταν δεν είνε κανείς ικανός να βοη ή να διατηρήση μίαν άγάπη τι φταίει η όπλη αυτή; Φροντίστε λοιπόν να βελυθήτε κι' άφωστε τις έξυπνάδες.

Ν.Δ.Γ.Ε. Α.Τ.Χ.Ν. Ν.αυτοκτονήστε: Όχι έά, δεν άξίζει τον κόπο να θυσιάσετε τη ζωή σας για ένα τέτοιο άνθρωπο. Άν το μαρτύριό σας είνε όπως το περιγράφετε, η μόνη λύσις που σας μένει είνε όχι ο θάνατος, αλλά ο χωρισμός. Να χωρίσετε και να φροντίσετε να έανταφιάσετε τη ζωή σας. Πρόκειται περί ανθρώπου σκληρού και έγκληματικού άσυνείδητου.

Δυστυχισμένην είκοσι πέντε άραβιν: Να πείτε στον άγαπημένο σας τι σας συμβαίνει. Και αν έδεχεται να σας παντρευθί αυτός άμέσως κι' αν είνε έκινος που θα σας κάνει εύτυχισμένη από πάρε πλευράς ενωθήτε μαζί του. Άν όμως διατάξη αν είνε ίδανικός άγαπημένος άλλα ακατάλληλος συζυγας, να κάνετε τον σταυρό σας και να πάρετε έναν που σας δίνουν τ' άδερφά σας. Άπό την περιγραφή σας φαίνεται λαμπρός άνθρωπος. Άσφαλώς θα τον εκτιμήσετε περισσότερο με τον καιρό και θα τον άγαπήσετε.

Λίντα Μόντι: Δεν έχετε καθόλου δικιο. Κρίνουμε και τους άντρες και τις γυναίκες με το ίδιο μέτρο. Κάθε άλλο παρά σκληρά θεωρούμε τη γυναίκα. Άντιθέτως την υποστηρίζουμε, όταν συμβή να έχη δικιο.

Ο ροφανούλαν. Άλλυρόν: Σοβαρώς, σοβαρώς, σας συμβουλεύουμε να είσατε επιφυλακτική. Διατρέχετε τον κίνδυνον του έξυτελισμού στο μικρό μέρος που ζήτε. Δεν έρουμε την κοινωνική σας κατάσταση. Πάντως αμφοδάλουμε αν το πρόσωπο αυτό είνε ο κατάλληλος για σας σύντροφος της ζωής.

Καραβοκύρη ΧΩ3: Μόνον ένας άλαλος θα ήταν δικαιολογημένος να φερθί όπως φερθήκατε σείς. Θανέωστε το σίσθημά σας. Αυτή είνε η μόνη λύσις. Άν η νέα ανταποκρίνεται σ' αυτά, τα πράγματα θα βελούουν κανονικά το δρόμο τους κι' εύχόμεθα όλοφωχως να καταλήδουν στο γάμο.

Ταραγμένην καροδίαν: Να προσπαθήσετε να έσκριβώσετε αν σας άγαπά. Το πράγμα δεν είνε δύσκολο. Συγχρόνως να μάς έπιτρέψετε να σας πούμε ότι είνε παρο-να σας πούμε ότι είνε παρο-λογισμός το να νομίζετε, ότι όλοι οι άντρες είνε βλάκες.θα έδωθε έσθθηματικώς με τον νέον, για τον όποιον μάς γράφετε.

Υποψήφιον πόλίσμαν. Πασσαλιμανιώτην: Δεν είμαστε σε θέσι να μεντεύουμε τι γίνεται επί καρδιά μιας κοπέλλας. Αυτό θα φροντίσετε να το μάθετε σείς.

Άπιστην Πολίτισσαν Ζ: Λογικώτατο το γράμμα σας και σας συγχάριουμε. Να κάνετε πραγματικώς έκείνο που ύπαγορεύει η λογική σας. Ό κ-

προσάταμένος σας δεν είνε εύσυνείδητος άνθρωπος. Έπειδή σας όρέγεται άναμφίβολως θέλει να θυσιάση μία δυστυχισμένη νέα που τον άγαπάει επί 10 χρόνια. Έπειτα υπάρχει και η διαφορά της ηλικίας. Δεν μπορεί να παντρευθίτε τον... παππού σας! Να πάρετε συνεψή τον νέον που τόσο σας ταίριαζει.

Μίαν Άθηνάϊον: Να μην τον έπισκεφθήτε σπίνι του. Να περιμένετε να όπτε τι σάσι θα τηρήση. Ρωτάω έκει δικιο. Τα μυστικά της καρδιάς είνε ίερα δεν τα κοινολογούν στους φίλους και στις φίλες. Περιμένετε τώρα να όπτε τι θα γίνη, ζήτηστε του συννύμην αν σας έπισκεφθί, και βάσιτε χειροπιαστό προς τον γάμον, γιατί αυτό καθώς φανταζόμεστε, θα είνε το τέλος του εύδωλλίου σας.

Βολιωτοπούλαν Μ.: Θέλει κι' έρωτμος; Για να σας φερθί έτσι σημαίνει ότι δεν σας άγαπά, ότι δεν είνε άξιος των θυσιών και των μαρτυρίων σας. Ξεχάστε τον λοιπόν.

Ένα δίλημμα

«Κυρία Μιράντα γράφω σε σας γιατί είστε γυναίκα και πιστεύω πως μόνο μία γυναίκα μπορεί να με καταλάβει». Και συνεχίζει η ΝΙΝΑ να μου διηγείται μία απλή ιστορία. Το κορίτσι των 17 χρονών με τα συνθήματα των φλεοτάκια, με τον άκαταρτίτο ρωμαντισμό του, με τα όνειρά του. Ευτυχισμένη η Νίνα χαμογέλα με τα (μεγάλα αισθηματά) που της λένε ότι έχουν οι φιλένδες της. Η Νίνα έχει σθερό χαρακτήρα. Έχει καλή άνατομή και λογική πολυπειρία γυναικας. Σαφνικά η Νίνα νοιώθει μελαγχολίες και τις δυνάμεις της, ψυχικές και σωματικές, να την εγκαταλείπουν. Ένας ίλιγγος της σταμάτα την άναποή και τη σκέψη: "Θα πεθάνω!"

Έξωφονίζει στον εαυτό της. Νομίζει ότι την έχει καταλάβει νευρασθένεια δεν έζει πια είναι η σίττα κι' άρχισε να φοβάται τη μοναξιά. Ποβαίνει ένα είδος μανίας καταδίωξης.

Αδύνατον χαρακτήρα Α.: Δημιουργήστε μόνη σας μία κατάσταση, από την όποια έπωφελείσθε διπλά. Δεν πρέπει, λοιπόν, να έχετε τόσες απαιτήσεις άφού ο διπλός σας σκοπός ίκανοποιείται. Άν παραρθεζέτε το σκονίι θα τον χάσετε έντελώς. Κλείστε, λοιπόν τα μάτια και κάνετε ότι τον πιστεύετε. Δυστυχώς η

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

Η Βαρβάρα Μπάτελ, η χορηγμένη βεντέτα της «Γουόρνερ Μπρός» μεταμορφωμένη σε κουνέλι κλωσάει τα σούνα του Πάσχα...

ΚΑΙΛΑΥΝΤΙΚΑ
Τα έκλεκτότερα που υπάρχουν • ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ - ΓΑΤΗΣ 2

97

Μία νέα δίκως νεύ-
τα): Έχω ξαναγράψει για
τους έρωτες ανάμεσα στις άρ-
ρωστες και στους γιατρούς. Η
δίκη σας ή περίπτωση όμως,
είναι διαφορετική. Για να σας
φιλή στο στόμα σας αγαπάει.
Όπως και οι άνδρες αγαπά-
νε τις γυναίκες.

«Μοιροδάρμενον Δ.»)
Διάβασε το γράμμα σας που
θα το ψάναζα αριστούργημα
Ύφους, αν δεν είχε το τραγικό
προτέρημα ναύαι τόσο αληθι-
νο... «Οχι, δεν είμαι θεατής
απλά σε πόνο, αν τον δικό

ας. Κι ἐπειδὴ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σὰς πῶ τίς σκέψεις μου εἶδῃ, σὰς παρκαλῶ νὰ περῶστέ ἀπὸ τὸ σπῆτι μου ἕνα ἀπόγεμα, μετὰ τίς 5.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Υ.Γ. Νέστορα Μ.: Σὲ ὅτε πῦρα δικὸς σὰς, πάντα ἀπάντησά με σπορὸν κι' ἀνάτη. Καί

«Σπουδαστὴν Α.Ο.Τ.»! Ἡ λύσις ποὺ προτείνεται γιὰ τὸ ἀκατάλυτος ζήτημα τοῦ «Ερωτικού Γραμματοκιβωτίου», δὲν ἀρτίζεται ἀπὸ τὴν ἀπαιτητικὴν ἐκείνην.

ριζώω να εξυμνήσεται πολύ την
 καταστάσει. Η βάση είναι μία.
 Ότι τα γραμμάτια που παίρνου-
 με είναι συντηρητικώς πε-
 ρισότερα απ' τον χώρο που δια-
 θέτουμε για τις απαντήσεις...
 Ξαναγράφετε μου για το ζήτη-
 μα σας φαίνεται ότι το γραμμά-
 τισκε.

Πάτρας: Πήρα τὴν καλλιτεχνικὴν
 ζωτῆτά σας κάρτ - ποτάλ, ὅχι
 ὁμως καὶ τὰ ποιήματά σας, ποῦ
 ξεχάσατε νὰ ἐσωκλείσετε.
 «Χε λὶ δὸνι»: Βεβαίαι
 γάμος γιὰ ἓνα κορίτσι, ἀν δὲ
 ῥίποτ' ἄλλο, εἶνε μὴ λύσις...
 Περσάτε κανένα ἀπόγνωμα, με-
 τὰ τίς 5, ἀπὸ τὸ σπῆτι μου. Θὰ
 μιλήσωμεν γιὰ δὲ αὐτὰ.

ВАРНКООИ

Συνιστάται
τα απορρυπαντικά
"όπως οι μύμνες τα πιάσι"

Belstone
ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΗΜ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ
PIGIER
GUERRELAUVIGNE
DAYDOU FILS
1933
ΝΙΚΗΣ 54

ΒΑΡΗΚΟΟΙ

Ε. ΕΛΛΗΝΙΚΗ
Ε. Ε. Ε. Ε.

Συνθέσεις
τα άκουστικά
όπως οι νύμφες τα χιρίδια

Beltona

ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ
ΜΕΓΑΛΟΤΕΡΑ
ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ
ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΑΕΚΑ 6 ΑΘΗΝΑΙ

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Η μόδα

«Μπορείτε να μου εξηγήσετε, καλή μου Έσμεράλδα, μου γράφει μια μικρούλα, γιατί ούτε οι Αμερικανοί ούτε οι Έγγλεζοι μιλούν για προίκα όταν ζητάνε μια κοπέλλα σε γάμο ενώ οι δικοί μας δεν μιλάνε παρά μονάχα γι' αυτήν. Γισπίνω είνε τόσο καλοί οι Έλληνες μειονεκτούν σ' αυτό;»

Δεν παραδέχομαι διόλου πως μειονεκτούν οι Έλληνες μικρούλα μου, γιατί δεν πρέπει να καταδικάζετε την ολόκληρη νύμφη βρισκόντας μερικούς προικωπάρες. Αυτοί είναι λίγοι και τους συναντά κανείς σ' όλες τις χώρες. Δεν είναι προνομίο της Ελλάδας. Έχωμε πλείστα όσα παραδείγματα νέων που παντρεύτηκαν φτωχά κορίτσια χωρίς πενήτα. Τώρα αν βοϊσκώνται και μερικοί που χωρίς γάμον βάλν για μονοδικό σκοπό της ζωής τους την εύρεση προίκας διατάζουν ωστόσο να κάμουν ένα φτωχό γάμο σ' αυτό φταίμε εμείς οι γυναίκες.

Πως θέλετε να το λυήση ένας νέος να παντρευτεί μια φτωχή κοπέλλα όταν ξέρει ότι οι πλείστοι κοπέλλες δεν σκέπτονται τον γάμο παρά σαν κάτι που θα τις βοηθήση να βρουν στον κόσμο, να κάνουνε τουαλέττες, να φορέσουν διαμάντια, να επιδειχθούν τέλος πάντων;

Πως να παντρευτούν χωρίς προίκα όταν έχουν υποστά τους μια τέτοια προοπτική;

Ο ξένος ξέρει πως όταν παντρευτεί θα πάρη μια γυναίκα που θα κυτάζει το σπίτι της, την οικονομία της το νοικοκυριό της. Δεν θάκη απαιτήσεις, δεν θα κυτάζει πως να επιδειχθ, δεν θα στενοχωρή τον άντρα της ζητώντας του διαρκώς χρήματα και θα κάνει τη ζωή που της επιτρέπουν τα μέσα της. Όταν τ' έχει δ' αυτή ένας άντρας γιατί να ζητήσει καλά και σώνει προίκα;

Σ' εσάς λοιπόν τα κορίτσια αναλογίζονται να κάμνε τους άντρες να καταλάβουν ότι δεν είσθε επιπόλαια πλάσματα και ότι μπορούν να βασίζονται σ' εσάς και γι' τα ευχάριστα και γι' τα δυσάρεστα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Δυο ώριμες κομπινάζον από ροζ σάτεν.

τική γραμμή, αλλά κοντά σ' αυτήν έχουμε άλλο ένα σχέδιο που επίσης δίνει εξαιρετική χάρη στη σιλουέττα. Αποτελείται από μια φούστα μάλλον στενή και από ένα επίσημο στενό κορσάζ που συνενώνεται και καταλήγει σε κοντή μπάντα. Και οι δυο αυτές γραμμές μοιούνται τόσο αντίθετες ή μια προς την άλλη είνε εξ ίσου της μόδας και κάθε μια έχει την χάρη της, την εντελώς ξεχωριστή.

Επαυφώρια

Τα ανοιξιάτικα επανωφόρια, που γίνονται καθώς είπαμε παρά πάνω από λαινάς έχουν κατά γενικόν κανόνα ευθύγραμμο κούμπωμα και όχι σταυρωτό.

Αυτό τους δίνει μια ελαφρότερη νότα πολύ κατάλληλη για την εποχή.

Άλλη λεπτομέρεια που συντείνει στον ίδιο σκοπό είναι και εδώ όπως στις ζακέτες η ελλείψις των ρεβέρ που αντικαθίστανται με μια αϊθέρια εσάπο σε ζωηρό χρώμα που κρύπτει το ανοίγμα του λαιμού.

Τα ανοιξιάτικα επανωφόρια σχηματίζουν ελαφρώς μέση και καταλήγουν σε κλός κάτω.

Όσο για τα μα-

νίκια δεν παρου-

σιάζουν καμμία α-

πολύτως δυσκολία

γιατί γίνονται με δ-

λους τους τρόπους.

Για έμορφα εσώρουχα

Λένε πως την άνοιξη γίνονται πολλοί γάμοι. Δεν ξέρουμε αν αυτό ανταποκρίνεται σ' τη νύμφη αν είσθε μια μορφή στις εορμικές σας θα ιδούμε ότι γιατί γίνονται όλες τις εποχές του χρόνου πάντως όμως δεν μπορούμε ν' αναλογισθούμε πως η δημιουργία μιας καινούριας ζωής βρίσκεται θαυμάσια το περιβάλλον της την ώρα που όλα τριγύρω ανθίζουν. Γι' αυτό είναι πολύ κατάλληλη η στιγμή να μιλήσουμε για την προίκα της νύμφης που, καθώς ξέρουμε, έχει επικρατήσει να περιλαμβάνει μαζί με πολλά άλλα και εκλεκτά εσώρουχα.

Τα εσώρουχα αυτά, αν θέλουμε να μείνουν πιστές στις παραδόσεις πρέπει να είναι καμμένα στο χέρι.

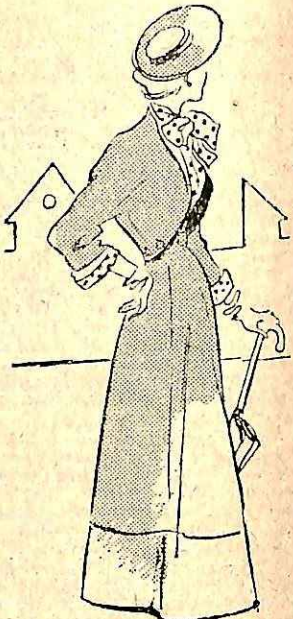
Θα προτιμήσουμε για ύφασμα ένα λεπτό μεταξωτό λευκό, χωρίς εν τούτοις ν' αποκλείσουμε και μερικά απαλά χρώματα.

Όλες οι ενώσεις θα γίνουν με τη βελονιά που είναι γνωστή με την ονομασία «Πουάν Τυρκ» και με αυτή την ίδια βελονιά «Απλικάρονται» διάφορες «Υτεκούπες» που δεν αποκλείεται να έχουν και άλλο χρώμα. Οι «Υτεκούπες» αυτές που λέγονται και «Απλικαριόν» μπορούν να παρουσιάζουν για σκέδια λουλούδια πουλιά φλογικάκια πεταλούδιτσες.

Για νυχτικές εσώρουχες θα προτιμήσουμε το σάτεν και αυτή η πολυτέλεια από ύφασμα επιβάλλει κάθε απλότητα όσον αφορά την «κούπη» και την ερνοσία. Ένα - δυο ντραπαρίσματα και αυτό είναι όλο ή το πολύ - πολύ λίγη απλικαριόν βαρειάς δαντέλλας στο στήθος.

Κοκκιταρίες

Από κάτι μικροπράγματα ξεχωρίζουν τις κοκκιταρίες λ.χ. από ένα έμορφο ζαμπώ που γι-

Φορεμάτκι ανοιξιάτικο και υπολερό με υπολούς από φουλάρι με βούλες.

νεται από οργανίνα, ή από πικέ, ή από μεταξωτό νάυλον ή από λινή βατίδια. Απ' ό,τι κι αν είναι πρέπει να είναι πάντα φρεσκοπλυμένο και φρεσκοσιδεμένο και να είναι συγχρόνως αρκετά πλούσιο.

Ένα έμορφο κολλιέ είναι κι αυτό κάτι που συντελεί στην κοκκιτική ευφάνεια. Μπορεί να είναι από πέρες, κοράλια, τουρκουάζ.

Μια όμορφη ανοιξιάτικη πρέπει να διαφέρει εντελώς από τη χειμωνιάτικη. Θα έχει χρώμα υπέροχο, θα είναι με ρίγες λευκές πολύ διακριτικές και πολύ ψηλό μανίκι με μια θηλεία από λουρί σε σχετικό χρώμα.

Γάντια «άσορτι» με το φόρεμα, τη ζακέτα ή το επανωρό σε χρώμα μάλλον ανοιχτό προς το μπλε ή το κίτρινο.

Η άλλη λογαριασμο

Μελαχροινό: Θα συμμορφωθώ με τα γραφόμενα σας. Στο επόμενο Γραμματικό.

Πονεμένη όρφανη: Διόλου δεν μ' έκουράσατε γιατί η επιθυμία μου είναι να προσφέρω με κάθε τρόπο τη βοήθεια μου σ' αυτές που μου την ζητούν. Λοιπόν η γνώμη μου είναι πως πρέπει να πάτε με την αδελφούλα σας γιατί έχουν όλα τα δικαιώματα να ζήσετε λίγο ευτυχισμένη.

Μαργαρίτα: Θα το ζητήσετε στις μεγάλες φαρμακοποιίες της πλατείας Όμοινας.

Κακομαθημένο: Για να ξέρω να σας απαντήσω πρέπει να μου πείτε τα συστατικά του γαλακτομάγας αυτού. Δα Ρ. Κορκ. Καθάλας.

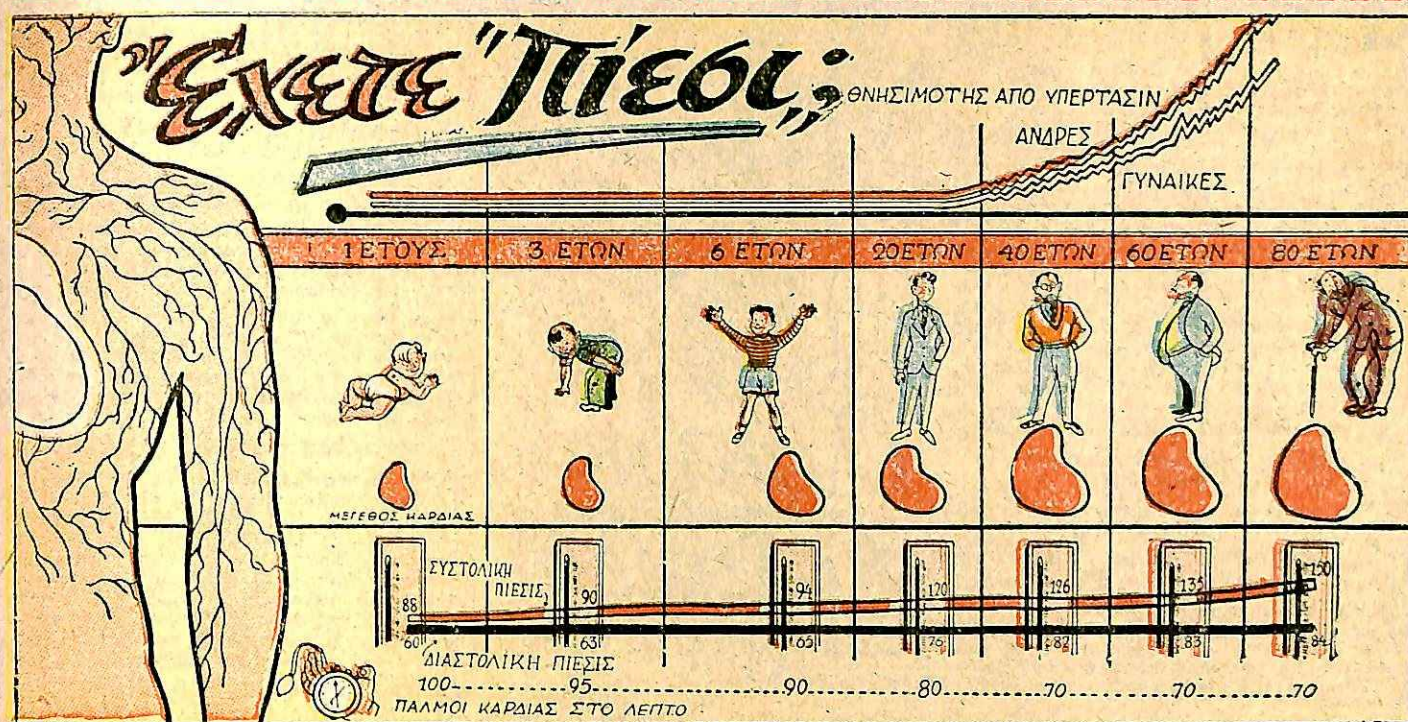
Τις διευθυνσεις αυτών των αστέρων θα τις βρείτε σε κινηματογραφικά περιοδικά.

Σοφίον 20 Πάτρας: Δυστυχώς δεν μπορώ να σας συστήσω άλλο από αρωματικές κορμικές διότι θεραπεία δυστυχώς δεν υπάρχει. Είναι του στομάχου. Όσο για την μύτη να την αλείψετε εσωτερικώς με βαζελίνη μαντόλε.

Κάποιον άναγνωστη: Δεν μπορώ να γράψω στη στήλη μου αυτά που ζητάτε αλλά σε άλλες σελίδες του «Θεσσαυρού» δημοσιεύονται γυναικείες ασκήσεις κτλ.κτλ.

Εκδικησι: Αφού πάτε στην Αμερική έχετε λίγη υπομονή κι' εκεί θα βρείτε ό,τι ζητάτε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η υπέρταση είναι μια πάθησις των μεσοκόπων και των ηλικιωμένων, όπως δείχνουν οι δυο παραστατικές γραμμές. Στις γυναίκες εμφανίζεται αργότερα

παρά στους άντρες. Το μέγεθος της καρδιάς κι' η πίεσις του αίματος αυξάνουν με την ηλικία, ο δε σφυγμός ελαττώνεται.

Πα' όλες τις προόδους της Επιστήμης, ή αϊτία της αρτηριακής υπέρτασης — που λέγεται κοινώς «πίεσις» — εξακολουθεί να μένει άγνωστη. Οι γιατροί ξέρουν τι χειρότερη αυτή την κατάσταση, άγνοούν όμως τι την προκαλεί ακριβώς.

Πάντως, ο άγνωστος αυτός λόγος φέρει μια στένωση των αιμοφόρων αγγείων, ούτως ώστε χρειάζεται μεγαλύτερη πίεσις απ' την καρδιά για να κυκλοφορήση αρκετό αίμα. Μ' άλλα λόγια, η υπέρτασις δεν είναι αρρώστια, αλλά αντίδρασις του οργανισμού σε κάποια κοινή πάθησις που έκαμε στενώσει τα αιμοφόρα αγγεία.

Όσοι, μολονότι δεν είναι πραγματική αρώστια, μπορεί να φέρη τα πιο δυσάρεστα αποτελέσματα. Αυτά τα αποτελέσματα σκοτώνουν εκατομμύρια ανθρώπους κάθε χρόνο.

Για να εξακριβώση ο γιατρός αν έχετε ή όχι υπέρτασι, χρησιμοποιεί το ινχώνημα που λέγεται «σφυγμομανόμετρον». Σας περνάει γύρω απ' το μπράτσο ένα πλατύ ελαστικό σωλήνα και τον φουσκώνει με αέρα, ως ότου πείση την αρτηρία και σταματήσει την κυκλοφορία του αίματος. Κατόπιν τ'ν ξεφουσκώνει σιγά - σιγά και, με το ύψος του υδραργύρου ενός μανομέτρου, μετράει την πίεσι του αίματος που ξαναρχίζει να κυκλοφορή. Θα παρατηρήση τότε δύο διάφορες πιέσεις: τη «συστολική», αυτήν δηλαδή που προκαλείται από καθ' σύσπασι της καρδιάς και τη «διαστολική», δηλαδή την πίεσι που διατηρεί συνεχώς την κίνησι του αίματος ανάμεσα σε δυο διαδοχικούς παλμούς της καρδιάς. Αν η πρώτη είναι μεγαλύτερη από 150 και η δεύτερη από 90 υπάρχει υπέρτασις.

Όσοι σωματική άσκηση μπορεί ν' αύξηση την πίεσι ως τα 200/100 (συστολική 200, διαστολική 100). Επίσης προκαλούν αύξησι οι νυκτερινοί εφιάλτες, το φαγητό, κλπ., αλλά προσωρινώς μόνον, για λίγα λεπτά της ώρας. Αν λοιπόν ο γιατρός βρή την πίεσι σας ανώτερη απ' το κανονικό, πρέπει να επαναλάβη τη μέτρησι κι' άλλες μέρες, σε διάφορες ώρες, για να βεβαιωθεί ότι δεν ήταν κάτι το προσωρινό.

Κατόπιν θ' ασχοληθώ με βρή την αϊτία. Οι όγκοι του τιτουειδούς αδένος και των επινεφριδίων μπορούν να διαταράξουν την ισορροπία του οργανισμού και να προκαλέσουν υπέρτασι. Στην περίπτωσι αυτή εφαρμόζεται ακτινοθεραπεία ή εγχείρησις στους αδένες.

Άλλοτε η υπέρτασις οφείλεται σε πάθησι των νεφρών ή σε έγκυσσιν (όποτε εμφανίζεται με τον τοκέτο). Υπάρχουν, τέλος, και μερικές άλλες αϊτίες. Όλες αυτές όμως μαζί αντιπροσωπεύουν μόλις τα 10 % των περιπτώσεων. Στα υπόλοιπα 90 %, ο γιατρός περιόριζεται να διαγνώση την υπέρτασι, χωρίς να μπορεί να εξακριβώση την αϊτία που την προκαλεί.

Το άμεσος επόμενο έργο του είναι να διαπιστώση τις βλάβες που έχει ήδη προκαλέσει η υπέρτασις στον οργανισμό. Οι βλάβες αυτές εκδηλώνονται κυρίως στα μάτια, στην καρδιά, στον εγκέφαλο και στους νεφρούς, συνιστώνται δε σε απόφραξι των αιμοφόρων αγγείων και άτρωφια των γύρω κυττάρων, ή σε διαστολή τους και τοπική έσωτερική αιμορραγία.

Παρατηρούνται συχνότερα στα μάτια, γιατί τα αιμοφόρα αγγεία τους είναι εξαιρετικά λεπτά. Φέρνουν δε ελάττωσι της όρασως. Άλλα και πριν ακόμη αντιληφθώ ο ίδιος ο πάσχων

αυτό το σύμπτωμα, ο γιατρός μπορεί να διακρίνη με το οφθαλμοσκόπιο στο βάθος των ματιών του τα αρρωστημένα αιμοφόρα αγγεία.

Στα 65 % περίπου των θανάτων από υπέρτασι, προσβάλλεται η καρδιά. Επειδή δηλαδή εργάζεται πολύ σκληρά, παθαίνει υπέρτασι και γίνεται δυσανάλογη προς τις αρτηρίες που τη διατρέφουν. Η ακτινοσκόπησι αποκάλυπτε εγκαίρως αυτή τη διόγκωσι της, που μπορεί αργότερα νάχη συνέπειες θανατηφόρες.

Όσο για τους νεφρούς, δεν παθαίνουν συνήθως τίποτε το σοβαρό απ' την υπέρτασι. Μόνο στα 7,5 % των θανάτων από υπέρτασι, έχουν προσβληθ βαρύν οι νεφροί.

Τέλος, στον εγκέφαλο, η απόφραξις ή διάρρηξις των λεπτών αιμοφόρων αγγείων μπορεί να προκαλέση παράλυσι ή και το θάνατο ακόμη. Τα 15 % των θανάτων από υπέρτασι οφείλονται σε προσβολή του εγκεφάλου. Πολύ δε περισσότεροι είναι εκείνοι που παθαίνουν ημιπληγία, όχι θανατηφόρα.

Μετά τη διαγνώσι της υπέρτασης και των συνεπειών της, ο γιατρός θα προσπαθήση να τη θεραπεύση, εφαρμόζοντας μια ή και περισσότερες μαζί απ' τις εξής μεθόδους: ψυχοθεραπεία, δίαιτα, χημειοθεραπεία, χειρουργική.

Η ψυχοθεραπεία μπορεί να εφαρμοσθ σε κάθε περίπτωσι. Συνίσταται στην αποφυγή δυνατών συγκινήσεων, ευχαρίστησι ή δυσάρεστων, που αυξάνουν ακόμη περισσότερο την πίεσι όταν διαρκούν πολύ. Ο αρρώστος πρέπει να μάθη να ζή αργά και ν' αναπαύεται σωματικά και ψυχικά.

Η δίαιτα με ρύζι, για την οποία έχομε γράψει άλλοτε έκτενως, φαίνεται ότι φέρνει ικανοποιητικά αποτελέσματα. Σημειάζεται στην μικρή περιεκτικότητά του ρυζιού σε πρωτεΐνες και σε άλατι (που βλάπτουν στην πίεσι). Έξ' άλλου, οι άρρωστοι δεν τρώνε πολύ, με τη μονότονη αυτή δίαιτα, κι' έτσι οι παχύσαρκοι αδυνατίζουν. Είναι δε γνωστόν ότι η παχυσαρκία αυξάνει την υπέρτασι.

Το βούτυρο, ή κρέμα κι' οι κροκοί αυτών απαγορεύονται, γιατί η «χοληστερόλη» που περιέχουν επικαθεται στα έσωτερικά τοιχώματα των αρτηριών κι' αυξάνει την αντίστασι τους στη διόδο του αίματος.

Αυτό έχει σημασία ιδίως για μια άλλη πάθησι, την αρτηριοσκληρώσι, επιδρά όμως έμμεσα και στην υπέρτασι. Το αλκοόλ μάλλον ωφείλει γιατί φέρνει μια χαλαρόσι των αιμοφόρων αγγείων. Το κάπνισμα φέρνει το αντίθετο αποτέλεσμα. Επομένως βλάπτει. Στις σοβαρές λοιπόν περιπτώσεις, καλό είναι να κόβεται, ή τουλάχιστον να περιορίζεται σημαντικά. Το «θειοκλικανικό κάλιο» και η «κρουτίνη» είναι τα δυο φάρμακα που χρησιμοποιούνται κατά της υπέρτασης. Το πρώτο όμως απαιτεί μεγάλη προσοχή, γιατί είναι δηλητηριώδες, το δε δεύτερο — καινούργιο σχετικώς — απέδειχθη όχι πολύ αποτελεσματικό.

Τέλος, σε ώριμες περιπτώσεις, μπορεί να γίνη εγχείρησις «συμπακτικώς» κόψιμο δηλαδή των νεύρων που προκαλούν τη σύσπασι των αιμοφόρων αγγείων. Φαίνεται όμως πως η βελτίωσις είναι προσωρινή μόνον. Με τον καιρό, η πίεσις ανεβαίνει και πάλι, έσ' όσον δεν λείψουν τα βασικά αϊτία της αύξησής της.

Μετά τον Φινλανδό πρωταθλητή του κόσμου στους δρόμους άνοιξης Πάαβο Νούρμι, που είχε καρδιά πολύ μεγαλύτερη σε μέγεθος του κανονικού και όμως δεν εδυσκολιεύετο να καταρρίψει ένα-ένα τα παγκόσμια ρεκόρ, παρουσιάστηκε τελευταία και άλλος διεθνής αθλητής ο νέγρος Χέρμπερτ Μάκ Κίνλεϊ, των Βρετανικών Δυτικών Ινδιών με καρδιά 13,2% μεγαλύτερη του μέσου όρου. Κατά τους αθλητικούς, που έμελλε να στίξουν στην Κίνλεϊ, πρόκειται για τη μεγαλύτερη καρδιά αθλητού που παρουσιάστηκε στα έργα, στήρια των Αμερικανικών Πανεπιστημίων, συγκριτικά βέβαια με τις δυναμικές αναλογίες του νέγρου πρωταθλητού. Και όμως οι ειδικοί γνωματεύουν ότι ο Κίνλεϊ θα είναι ο ευτυχής Ολυμπιονίκης των 400 μ. της Ολυμπιάδας του Λονδίνου και ο πρώτος που θα καταρρίψει το δικό του παγκόσμιο ρεκόρ των 46,2 δευτερολ. στα 400 μ.

Έξινητα έξη φορές διεθνής ποδοσφαιριστής

Οι διασημότεροι ποδοσφαιριστές του κόσμου, όπως οι Λόουτον, Τάκατς, Πετρόνι, Ζαμόρα κλπ. θα ζήλευσαν το ρεκόρ που επέτυχε ο Άγγλος Βίβιαν Βούντγουρντ. Έπαιξε με την εθνική ομάδα της Αγγλίας στους Ολυμπιακούς αγώνες του 1908 και 1912 και έλαβε 66 φορές το χρυσό του διεθνούς ποδοσφαιριστού λαμβάνοντας μέρος 66 φορές στην Εθνική ομάδα της Αγγλίας.

Η απόσταση του Μαρθωνίου δρόμου

Όταν ο Ένδοξος Έλλην Σπύρος Λούης ένικνε στο Μαρθωνίο κατά τους Ολυμπιακούς του 1896, διέτρεξε διάστημα 22 μιλίων. Έπειτα όμως δεν υπήρξαν σαφή ντοκουμέντα για την απόσταση που διέτρεξε ο άρχαιος άγγελος των ντοκουμένων, που ανήγγελε στους Αθηναίους τη νίκη των Ελλήνων κατά των Πεσών, το διεθνές διάστημα του Μαρθωνίου είχε πολλές διακυμάνσεις. Στους Ολυμπιακούς του Παρισιού, το 1900, ο Μαρθωνιος ήταν 24 μίλια. Στον Άγιο Λουδοβίκο της Αμερικής, το 1904, ήταν 24 μίλια και 1500 γιάδες. Το 1908, τέλος, η απόσταση από το Γουίντσορ στο Λονδίνο, που ήταν 26 μίλια και 385 γιάδες, καθιερώθηκε ως η επίσημη απόσταση του διεθνούς Μαρθωνίου δρόμου.

Οκτάκιλος της Ώξφορντς πέρασε τη Μάνχη

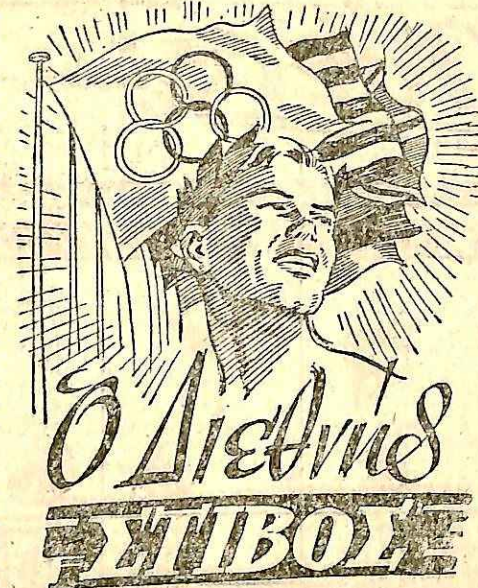
Ο περίφημος κωπηλάτης αγώνων των Πανεπιστημίων Κέμπριτζ και Ώξφορντς, που έγινε έφοτος στις 27 Μαρτίου στον Τάμεσι, έληξε με νίκη του Κέμπριτζ και με νέο ρεκόρ 17' 50". Μέχρι σήμερα το Κέμπριτζ έχει κερδίσει 50 φορές, το Ώξφορντ 43 και μόνον το 1877 ήσαν Ισάοι. Το 1885 όμως η οκτάκιλος του Ώξφορντ κατόρθωσε να περάσει τη Μάνχη σε 4 ώρες και 25 λεπτά. Το πλήρωμα κατευθύνετο από τον Γκρίνφιλντ, τον κατόνιο Λόδο Ντίσμποροου.

Το κατόρθωμα του Νούρμι στο Παρίσι

«Ο Ιπτάμενος Φινλανδός» Πάαβο Νούρμι δεν ήταν υνάνια ο μεγαλύτερος δρομέας της εποχής του, αλλά και ο έξυπνότερος. Για να νικήσει στους Ολυμπιακούς του Παρισιού του 1924, μετέφερε συστηματικά τις μετεωρολογικές συνθήκες του Παρισιού κατά τα 50 γρόνια που προσηγήθηκαν των αγώνων και κατέληξε στο συμπέρασμα πως την περίοδο των αγώνων θα έκανε πολλή ζέση. Προσπονήθηκε λοιπόν υπό τροπικές συνθήκες στην Άσκιλντ, άκοκτους υνές από των αγώνων και ενώ οι συνθήκες του και οι θεαταί είχαν κυριολεκτικά απουήσει από τη ζέση, ο Νούρμι, προς νενικήν κατάπληξε, κέρδισε διαφοράντας για τη ζέση τους δρόμους 1.500 μέτρ., 5.000 μέτρ. και 10.000 μέτρ. ανωμάλου δρόμου.

«Ολράουντ» αθληταί

Οι αθληταί που ειδικούνται με μεγάλη επιτυχία σε πολλά αγωνίσματα ή σε πολλά από αυτά λέγονται «Ολράουντ» αθληταί. Περίφη-

Αθλητικά περίεργα απ' όλο τον κόσμο

Εθνική ομάδα της Αγγλίας.

μος μεταξύ αυτών ήταν και ο Όουεν Σμιθ, που έπαιζε κριέκε για την Νότιον Άσκιλντ και αγκυπυ για την Άγγλιν. Ήταν άκοκτος πινυμάτος έλαφών βαρών και κωπηλάτης του Ώξφορντ.

Έχερδισε την έλευθερία του στο υπόζ

Ο νέγρος Τόμ Μολλινέ γεννήθηκε σκλάβος στη Βιργίνια. Από μικρότερο άναποσε το υπόζ. Ο κύριός του, φανατικός οπαδός της πυγμασίας, τον προτόνησε και τον έβαλε ν' αγωνισθή σε επαγγελματικούς αγώνες με νέγρους σκλάβους, στοιχηματίζοντας μεγάλα ποσά. Ο Μολλινέ κέρδισε στους αγώνες και ο κύριός του ν' άναποσε τον έλευθερώσε. Έτσι ο Μολλινέ έξεληθη και το 1810 ήταν ο πρώτος Έγγλωσος διεκδικητής του Βρετανικού ποκατοθήματος υπόζ.

Απίστευτο κατόρθωμα στο γκόλφ

Στο Μέντγουοθ Φόλκς της Αυστραλίας το 1928 έπαιξαν γκόλφ οι παίκτες Έβεριν και Μπένες. Και οι δυο γτύπησαν έντελως τυναία τις υπάλλες τους από δυο άντιθέτες διευθύνσεις για να τις στείλουν μέσα στην τούπα. Το αξιοπερίεργο και μοναδικό στα Ιστορικά γρονικά του γκόλφ κατόρθωμα είναι πως οι δυο υπάλλες συγκρούστηκαν πάνω από την τούπα και έπασαν και οι δυο μέσα σ' αυτή.

Ναυαγός και νικητής του «Γράντ Νάσιοναλ»

Ο Νεοζηλανδικός Ιππος Μοϊφάα το 1904 άναγκάστηκε να σωθή μονάχος του κολυμπώντας στις άκτες του Κέιπ Τάουν, κατά το ναυάγιο του πλοίου που τον μετέφερε στην Άγγλιν, για να λάβει μέρος στους μεγάλους Ιπποδρομικούς αγώνες του «Γράντ Νάσιοναλ». Παρά το άτυχημα που του συνέβη, ο Μοϊφάα ένικνε ύστερα από λίγες βδομάδες το μεγάλο πρωτάθλημα. Ο Μοϊφάα ίππευετο από το Λόρδο Κίτρενσο κατά την τελευταία της στέφως του Βασιλέως της Άγγλίας Γεωργίου του Ε', το 1911.

Κων)πολις - Καλκούττα σε 59 ημέρες

Στις άρχες του 19ου αιώνας, ένας Νορδηγός αθλητής ανωμάλων δρόμων, ο Έρστ Μένσεν, διέτρεξε την απόσταση από την Κωνσταντινούπολη στην Καλκούττα σε 59 ημέρες και με μέσον δρον 95 μίλια την ημέρα. Την απόσταση Παρισίων - Μόσχας διέτρεξε ο ίδιος σε δυο εβδομάδες με μέσον δρο 125 μίλια την ημέρα. Ώς τελευταίο του κατόρθωμα αναφέρεται ότι πέρασε κολυμπώντας δεκατοία ποτάμια.

Η προπόνησις του Ίάπωνος Ναμπού

Για να επιτύχη να καταρρίψει το παγκόσμιο ρεκόρ τοιητού έλματος ο Ίάπων Τσουγέι Ναμπού ειδικεύθηκε να άναπνέει επί μια ώρα την ημέρα με το πόδι που πατούσε τη βαλβίδα. Έτσι με τη συστηματική προπόνησι και μ' αυτή την ειδική άσκησι κατόρθωσε ύστερα από τριών χρόνων σκληρή προσπάθεια να επιτύχη το 1932 ένα νέον παγκόσμιο ρεκόρ στο έλμα τοιητού.

ΤΑΚΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΟΟ

Πόσοι άνθρωποι έζησαν ως σήμερα στη νη

Πόσοι εινε οι άνθρωποι που έζησαν από την εποχή του Άδα ως σήμερα πάνω στον πλανήτη μας;

Ο Άμερικανός καθηγητής δόκτορ Σπάλανγκελ, βασιζόμενος στο γεγονός ότι ο πληθυσμός του πλανήτη μας μόλις ξεπερνάει σήμερα τα δυο δισεκατομμύρια και ότι η παρατηρούμενη σε κάθε γενιά αύξησης εινε μόνον 1/22 (επί του αριθμού της προηγούμενης γενιάς) κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το σύμολον των ανθρώπων που έζησαν ως σήμερα πάνω στη νη πρέπει να κυμαίνεται μεταξύ 15 — 20 δισεκατομμυρίων.

Εινε όμως και ο αριθμός αυτός άκορίθς; Γιατί αν ξέρουμε τι συμβαίνει σήμερα άγνοούμε τι συνέβαινε την εποχή της εμφάνισης του πρώτου ανθρώπου.

ΠΩΣ ΨΩΝΙΖΟΥΝ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

Το δαυμάσιο σύστημα των δόσεων

Ο αριθμός των Άμερικανών πολυεκατομμυριούχων μειώνεται όλοένα. Κατά τα έτη που προσηγήθηκαν του πολέμου, ο αριθμός εκείνων που ειναν περιουσια άνωτερου του ενός εκατομμυρίου δολλαρίων άναγτόταν σε 21.000. Σήμερα μόλις φτάνει τους 5.100. Παύμα που σημαίνει ότι οι περιουσίες μειώνονται όλοένα και ότι ο πλούτος διανέμεται μεταξύ άριθμού προσώπων διακόως μεγαλύτερου.

Υπάρχουν όμως και οι ύπερπλούσιοι. Αυτοί εινε έπτά τον άριθμόν και υπορούν να δαπανούν ένα εκατομμύριο δολλάρια το γρόνο χωρίς να μειωθή το κεφάλαιό τους. Γιατί το έτήσιο εισόδημα των ύπερπλουτών αυτό το ποσό.

Οι Άμερικανοί παραπονούν ότι η βασιλεία των πολυεκατομμυριούχων τεωατήθηκε με τον πόλεμο. Στη μεταπολεμική περίοδο κυριαρχεί ο «κοινός άνθρωπος», που υπάγεται σε δυο κατηγορίες.

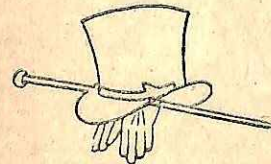
Στην πρώτη κατηγορία ανήκει ο εύπορος μικροαστός — διευθυνταί επιχειρήσεων, νιατροί, δικηγόροι, συγγραφέες κτλ. — που κερδίζει γύρω στα 25.000 δολλάρια το γρόνο. Στη δεύτερη, ο ειδικευμένος τεχνίτης, που κερδίζει 1.500 δολλάρια την ώρα δηλαδή 60 δολλάρια την εβδομάδα ή 3.000 περίπου δολλάρια το γρόνο.

Σύμφωνα με τις στατιστικές των Άμερικανών, ο άνθρωπος των 25.000 δολλαρίων έχει συνήθως δυο αυτοκίνητα, δυο αϊθουσες λουτρού και δυο υπνοδωμάτια. Ο άνθρωπος των 3.000 δολλαρίων έχει ένα μόνο αυτοκίνητο, μια αϊθουσα λουτρού και ένα υπνοδωμάτιο.

Άλλα τα εισοδήματα του ανθρώπου που κερδίζει 25.000 δολλάρια, περιορίζονται σε 17.000, γιατί πληρώνει τα ύπόλοιπα 8.000 σε φόρους, Άντιθέτα, ο άνθρωπος των 3.000 δολλαρίων πληρώνει φόρους μόνον 250 δολλαρίων.

Άλλ' ένας Άμερικανός έχει την ευχέρεια να ζή μια ζωή πολύ άνωτερου από εκείνη που του επιτρέπουν τα οικονομικά του μέσα, ναός στο σύστημα του δανεισμού και των πιστώσεων. Την Ευρώπη, δανείζονται τα κράτη για να υπορέσουν τα ίσοσκελίσουν τον προϋπολογισμό των. Στην Άμερική το δημοσιο ήσασαροφυλάκιο έχει τόσα πολλά, ώστε μπορεί να

ΚΟΛΩΝΙΑ

Esquire
VALDJI

δανείζει με ευχέρεια τα άλλα κράτη. Και οι ιδιώται θα υπορέσουν να ζουν επίσης άνετα με τα εισοδήματά των. Άλλα δανείζονται για να ζήσουν καλύτερα και για ν' άνεθούν μ' ένα πλόημα σ' ένα επίπεδο ζωής που κανονικά θα έπρεπε να το φτάσουν με μικρά και άνα βήματα.

Ο άνθρωπος των 3.000 δολλαρίων θα έπρεπε να άποταμει επί πολλά γρόνια χρήματα για να συγκεντρώσει το ποσό που άπαιτείται για την άγορά μιας «Φόντ» (περίπου 1.700 δολλάρια). Άλλα ναός στο σύστημα των πιστώσεων την παίρνει άμέσως και την έσοφεί μέσα σε τρία περίπου γρόνια με μηνιαίες δόσεις 45 περίπου δολλαρίων.

Θα περάσει, όμως, μ' αυτή την «Φόντ» τρία όλοκληρα χρόνια; Κάθε άλλο. Στο τέλος του δεύτερου έτους θα έχει έσοφλήσει τα 2/3 της αξίας της, δηλαδή περίπου 1.160 δολλάρια και θα έσοφλησει 640 δολλάρια. Θα επιτρέψει τότε αυτό το άυτόκινητο στην έταρεία, αντί του ποσού των 700 δολλαρίων, θα πάρει ένα άαυτόκινητο άυτόκινητο αξίας 1.700 δολλαρίων και θα έσοφλησει αυτό το ποσό μειωμένο κατά 160 δολλάρια (δισέπορα των 540 που έσοφλει και των 700 που δικαιούται να πάρει) σε 36 μηνιαίες δόσεις από 42 περίπου δολλάρια την καθεμία. Έτσι θα εινε ένα καινούριο άυτόκινητο και θα εινε κερδίσει 3 περίπου δολλάρια το μήνα.

Ο άνθρωπος των 25.000 δολλαρίων, από το άλλο μέρος, αντί για μια «Φόντ» θα πάρει μια «Καντιλάκ» ή μια «Κάιτλιν» και θα την έσοφλησει με το ίδιο σύστημα.

Το ίδιο θα κάμη για την ένδυμασία, τη δική του και της γυναίκας του. Το σύστημα των δόσεων εινε νενικήν τόσο πολύ, ώστε ένας άυτόκινητιστής, σε οποιοδήποτε σημείο των Ήνωμένων Πολιτειών και αν βρίσκεται, μπορεί να πάρει ένα καινούριο άυτόκινητο πληρώνοντας μόνον 95 σέντς! Το υπόλοιπον της αξίας του θα το έσοφλησει σε έβδομαδιαίες δόσεις.

Έτσι όλοι μπορούν να ζουν άνετα και να εινε ευχάριστοι από τη ζωή.

ΟΟ

Τροφές απ' τον άέρα

Κατά τη γνώμη τριών επισημών των Πανεπιστημίου του Σικάγου, θα μπορούμε πολύ γρήγορα να ζούμε με τροφές καμωμένες απ' το άνθρακικό οξύ και τους υδρατμούς του άέρος. Τα φυτά χρησιμοποιούν, ως γνωστόν, τα δυο αυτά συστατικά και τις άκτινες του ήλιου για να δημιουργήσουν τους ίστούς των. Άλλα οι επιστήμονες δεν ξέρουν πως γίνεται αυτή η χημική σύνθεσις, κι' επομένως δεν μπορούν να τη μιμηθούν τεχνητά. Τώρα λοιπόν πειραματίζονται διατρέφοντας μοναδικά κτάρους φυτικούς όργανισμούς με ραδιενεργόν άνθρακα προερχόμενον απ' τα έργαστάσια ατομικής ένεργειας. Η ραδιενέργεια θα τους επιτρέψει να παρακολουθήσουν τι συμβαίνει μέσα στα φυτά ποιές ουσίες δηλαδή σχηματίζονται στα κτάρια τους. Κι' έτσι θα κατορθώσουν πιθανότατα να άκολουθήσουν την ίδια μέθοδο της φύσεως, για να φτιάξουν συνθετικές τροφές απ' τον άέρα δίχως πια τη μεσολάβηση των φυτών.

Τραγικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Η καρδιά του πατέρα

Στο Κεντάκυ της Άμερικής ο γκαγκστερισμός εινε σνεδόν άγνωστος. Κι' αυτό γιατί οι νόμοι εκεί δεν άστειούνται... Μια άπλη ληστεία τιμωρείται με θάνατο...

Αυτό το σκληρό νόμο τον ήξερε ο άστυνομικός Πίτερ Μπάρτον. Έκείνο όμως που δεν ήξερε ήταν τα όνοματά των δυο νέων, που κινυόσε κάποιος άνοητος άνοητικό άπόνομα. Γιατί αν ήξερε τα όνοματά τους, ποιός έξερε τι αίσθημα θα ένοιωθε τη στιγμή που φειδοσερόνταν μέσα στο δάσος, προχωρώντας προς το έξωφωτο όπου οι δυο νέοι ειναν καθήσει για να μετρήσουν ένα μάτσο χαρτονομίσματα.

Ο άστυνομικός ήταν βέβαιος πως οι δυο εκείνοι νέοι, ήταν οι άνοητοι που καταζήπουσε. Ένα μίλλι πέρα απ' το σημείο που βρισκόταν τώρα, αυτός κι' οι συνάδελφοί του ειναν άνακαλύψει ένα άυτόκινητο έγκλημα ένοχο στο δόμο. Το άυτόκινητο αυτό ήταν εκείνο με το όπλο ειναν άνοι οι νκάνκστερς που ειναν ληστέσει την Τσάπελ του Μούρφιν. Οι άστυνομικοί γαρίστηκαν τότε κι' άνοιξαν να ψάχνουν μέσα στο δάσος. Και, κατά τύχη, ο Μπάρτον ήξερε το μονοπάτι που άδηγούσε στο έξωφωτο, όπου τώρα καθόντουσαν οι δυο νέοι μετρώντας τα μάτσα των χαρτονομισμάτων.

Ο άστυνομικός σήκωσε το περιστόφο του για να υπορέσει να πυροβολήσει με την πρώτη ύποπτη κίνηση των δυο νέων. Ώστερα άνοιξε να προχωρήσει.

Ήταν τσακισμένος απ' την κόουσι.

Μά τώρα τους κρατούσε, κι' ήταν κατενθουσιασμένος για αυτό.

Ψηλά τα νέρια! φώναξε να πυροβολήσει με την πρώτη ύποπτη κίνηση των δυο νέων. Ώστερα άνοιξε να προχωρήσει.

— Ο πελάτης μου άλλαξε ξαφνικά γνώμη, κύριε Πρόεδρε. Δεν θέλει πια να πάρη διαζύγιο...

Τὰ δανεικά στολίδια

Ο πόλεμος είχε κρουγή και ο Όσμαν Πασάς θα έφευγε σε λίγο, έπιπεδαλός του στρατού του.

Συγκινημένη η γυναίκα του του είπε: — «Ηλιε μου!... Φως των ματιών μου και γαρά της ζωής μου, πώς θα ζήσω τόσον καιρό χωρίς εσένα; Οι μέρες μου θα είναι μια βαρυσία και ατέλειωτη νύχτα, ως ότου ξαναγυρίσεις κοντά μου!... Ω, αγαπώνε μου, νοιώθω την καρδιά μου βαρυσία γιατί ένα φοβερό δεινόρο τάραξε απόψε τον ύπνο μου. Είδα πως ήμουν τυφλή, πως είχα χάσει τα δυο μάτια μου... Φοβόμουν, αγαπώνε μου, το έμω ήπιες μου συμβή κανένα μεγάλο κακό στο διάστημα της απουσίας σου.

— Γλυκειά μου, Αιμίνα, της είπε ο Όσμαν, προσπαθώντας να την καθησυχάσει. Σε νόμισα πιά γενναία. Τι φοβάσαι;... Η λύπη σου σε κάνει να φωνάζεις, το κακό. Ο Άλλαν, ο παντοδύναμος θα ήθελε προστάτη-ψη όλους κι' ελπίδα να γυρίσω γρήγορα κοντά σου... Μη στενοχωριέσαι λοιπόν. Τα γάδια των παιδιών σου θα σε παρηγορούν και η γλυκειά φροντίδα τους θα απασχολή τις ώρες της μοναξιάς σου. Προσέδε τα παιδιά μας σαν τις κόρες των ματιών σου. Κι' όταν γυρίσω, γλυκειά μου, Αιμίνα, νικητής και δοξασμένος, θα σου φέρω πολυπύλα λάφυρα, θα σου γτίσω καινούρια παλάτια και η δόξα του άντρός σου θ' αντανακλά και σε σένα! Και τώρα πρόπει να φύγω... Φώναξε τα παιδιά μας.

Η Αιμίνα χτύπησε τις παλάμες της και είπε στη σκιά που παρουσιάστηκε: — Φέρε εδώ τα παιδιά, Γκιούλ.

Σε λίγο δυο χαριτωμένα παιδάκια έμπαιναν στο δωμάτιο πιασμένα απ' το γέρι. Το μεγαλύτερο ήταν ένα άγουράκι πέντε χρόνων, ο μικρός Μαχμούτ. Έτρεξε αμέσως κοντά στον πατέρα του κι' άγγιξε να περαιογάζεται το νιατανάκι του.

Ο Όσμαν γέλασε υπερήφανα και είπε: — Βλέπεις, γυναίκα; Ο γυιός μας θα νικήσει μια μέρα μεγάλος πολεμιστής, αφού από τώρα θαυμάζει τα όπλα του. Και σύ, μικρούλα Τεφνίτα, έλα στην άγκαλιά του πατέρα σου και μ' οτέκειες εκεί σαν φοβισμένη πουλάκι! είπε στην κόρη του.

Πήρε τα δυο παιδιά στην άγκαλιά του και τα φίλησε με πάθος. Ύστερα άγκαλιάσε παρὰ πόδας τη γυναίκα του και ενώ σκούπιζε ένα δάκρυ, άπομακρύνθηκε με γονόνο και σταθερό βήμα.

Η Αιμίνα έτρεξε στο παράθυρο και απ' εκεί παρακολούθησε τον άντρα της

που καθάλλικε το ωραίο άσπιδό του άλογου. Ο Όσμαν έσείε ένα τελευταίο βλέμμα στο παράθυρο και σέυγοντας, φώναξε:

— Προσέδε τα παιδιά, Αιμίνα! Ο Θεός μαζί σας! — Ο Άλλαν να σε προστάτην! απάντησε η Αιμίνα. Οι μέρες περνούσαν ήσυχες στο άγονικό του Όσμαν πασά. Δυο-τρείς απεσταλμένοι του έφεραν στην Αιμίνα υπνύματα θαύματα. Στο τελευταίο του υπνύμα ο Όσμαν της έλεγε πως θα γυρίσει γρήγορα με πλούσια λάφυρα. Και πάντα της παρήγγελλε να προσέχει τα παιδιά.

Άλλα μιά μέρα, μιά άγνωστη άσπιδόστει, μιά φοβερή έπιδημία έπεσε στη γύρα και ο άποιος Χάρος άσπαξε άσπλανά τα παιδάκια απ' την άγκαλιά των μαγών τους για να τα μεταφέρει στο σκοτεινό του βασίλειο.

Τρελλή από φόβο ή Αιμίνα κρατούσε τα παιδιά της κοντά της και δεν τ' άφινε να βγούν και να παίξουν ή άλλα παιδιά. Παρ' όλες τις προφυλάξεις της όμως, η Αιμίνα δεν υπέρεσε ν' αποφυγή το μοιραίο. Μιά μέρα, ή μικρή Τεφνίτα, παραπνέθηκε πώς της πονούσε το κεφάλι της. Η Αιμίνα έστέλλελα αμέσως να φωνάξουν το γιατρό. Μα ή κατάσταση της μικρούλας χειροτέρεσε διαρκώς και σε δυο μέρες άσπιδόστηκε και το άνόρι.

Παρ' όλες τις γνώσεις τους, οι πιά διάστημα νιατροί, στάθηκαν άνισχυτοι μπροστά στην κατάσταση που βύθισε στο πένθος το ένα σπίτι μετά το άλλο. Και μιά μέρα τα δυο παιδάκια του Όσμαν πασά, έγειρισαν τα κεφαλάκια τους στην άγκαλιά της υπέρας τους και ξεψύχησαν.

Την άλλη μέρα άκούστηκαν σαλπίσματα, ποδοβολήτα άλόγων και ζωπακωνές μπροστά στο παλάτι. Ο Όσμαν πασάς ξαναγυρίζει νικητής.

Η Αιμίνα, ντυμένη μ' ένα γουρουνόκορπο, φορέμα, και στολισμένη με βαρύτιμα κοσμήματα περίμενε τον άντρα της, που μόλις έφτασε στην αλιά, έπέλεξε κι' άνέθηκε γρήγορα τις σκάλες του παλατιού, άνυψόμενος. Η Αιμίνα, μόλις τον έδε, έμπηξε μιά φωνή και ορίστηκε στην άγκαλιά του.

— Πού είναι τα παιδιά; τη ρώτησε με λανθάνο. Ο Όσμαν, άσφω τη φίλησε... — Ω, Αιμίνα, γαρά της ζωής μου, πόσο σάς έπιθύησα! Πόσο λανταρούσα να σας άνασφίξω στην άγκαλιά μου... Άλλά γιατί δεν μιλάς;... Τί ένεεις; ρώτησε άνισχυτος.

— Θα τ' άδεις σε λίγο τα παιδιά! άποκρίθηκε έκείνη

με παράξενη φωνή. Προσγυμένως όμως πρέπει να σου έμπιστευτώ κάτι το φοβερό που μου συνέβη. Άκούσε με και δώσε μου τη σοφή συμβούλη σου.

— Σ' άκούω, Αιμίνα. με τρουάζει το άλλόκοτο ύφος σου. Πές μου, λοιπόν, τί σου συμβαίνει!

— Πριν λίνα χρόνια, κάποια φίλη μου μου έμπιστεύθηκε κάτι πολύτιμα κοσμήματα με σπάνια περάδια, για να της τα φυλάξω ως πού να έπιστρω απ' ένα μακρινό ταξίδι. Μου είπες πως υποσχόμαι να τα σερρώ και να τα έμωρώ δικά μου ως τότε. Η γαρά μου ήταν μεγάλη. Άγάπησα και καμάκωνα τα σπάνια έκείνα κοσμήματα που μ' έκαναν να φαίνομαι ωραία στα μάτια σου. Λατορεύτη μου. Πέρασαν είκοσι χρόνια και θεωρούσα πιά πως τα κοσμήματα ήσαν δικά μου, κτήμα μου. Μα χόες, τί μαύρη και φοβική μέρα ή χερίνη! Ηέδε ή φίλη μου και μου ζήτησε να της επιστρέψω τα κοσμήματά της. Έκλαψα, παρακάλεσα, σύβηκα στα πόδια της, άλλ' έκείνη γωρίς να λογασιόση τον πόνο μου, έπέμεινε να της τα δώσω πίσω. Τί έπρεπε να κάμω, πολυαγαπημένη μου;

— Τί ερώτησεις είναι αυτή; είπε ο Όσμαν. Έπρεπε αμέσως να της τα έπιστρέψω! — Αυτό έκανα, είπες ή Αιμίνα μ' ένα βαθύ άναστεναγμό. Μα πόσο σπαράντηκε ή καρδιά μου!... Πάμε τώρα να ιδής τα παιδιά μας που κοιμούνται ήσυχα στα κρεββάτια τους.

Ο Όσμαν άκόλουθησε τη γυναίκα του και πλησίασε με λανθάνο στα κρεββάτια των παιδιών του. Θεέ μου! Τι δυσρεα που ήσαν τα δυο τους άγγελούδια! Έμοιαζαν με κέες κοούκλες! Άλλά και τί βαθιά κοιμόντουσαν!...

Χωρίς να ξέρει γιατί, ο άτρώπιος Όσμαν, ένοιωσε έναν τομερό φόβο να του σφίγγει την ψυχή. Έσκυψε σιγά, για να μ' ή έμπιστήση και φίλησε στο μέτωπο τον μικρό του Μαχμούτ. Αμέσως όμως τινάχτηκε πίσω και μιά κοκκινή φοίικς έσφυγε απ' τα νεύρα του. Έξαλλος έγειρε πάνω στο άλλο κρεββάτι και φίλησε και την Τεφνίτα. Και πάλι τινάχτηκε πίσω.

— Άλλά! φώναξε, η τολμώνας να πιστέψη την αλήθεια. Τί έχουν τα παιδιά. Αιμίνα; Γιατί είναι έτσι παγωμένα; Μήπως;...

Η Αιμίνα πλησίασε, άκούμπησε τα δυο γένια της στο στήθος του άντρός της και του είπε με φωνή που έτρεμε απ' τη συγκίνηση: — Δεν σου είπες ποσότης, πολυαναπαύημε μου, πως άσφω ή φίλη μου μου ζήτησε να της έπιστρέψω τα κοσμήματά της έποτε να της τα έπιστρέψω χωρίς καμμία σκέψη; Αυτό έκανα κι' έγώ!... Έπείστες να σ' άπαντοδύναμο Άλλά τα δυο στολίδια που μου είνε δανείσει! Δικά του ήσαν και τώρα σάς τα ήπες πίσω! Άς είνε δοξασμένο τ' όνομά μου!...

ΣΤΕΦΑΝ ΜΑΚ ΓΚΡΕΓΚΟΡ

Εξωτερικά Ιστορίες

Τὰ φαιδρά του Χότζα

Η γυναίκα του Ναστραδίν Χότζα ήταν πολύ γυρίστρα. Από το πρωί άντί να καθήση σπίτι της και να μενερέψη για τον άντρα της, γύριζε στις ξένες πόρτες και φλυρούσε. Μιά μέρα ένας φίλος του Χότζα του είπες:

— Δεν συμβαίνει η γυναίκα σου, Ναστραδίν; Γυρίζει από το ένα σπίτι στο άλλο.

— Δοξασμένο το όνομα του Άλλά! ξεφώνησε ο Ναστραδίν. Άφου είνε έτσι κάποτε θάρρη κι' από το δικό μας!

— Ένας Μπέης περνούσε κάποτε από το χωριό του Χότζα, κι' οι χωρικοί στείλαν, το Ναστραδίν, για να τον προσφωνήση και να του έκφασή τα σεβασμάτα τους.

Ο Μπέης βλέποντας τη μούρη του Ναστραδίν Χότζα και όλο του το παρυσιαστικό, τον έπηρε για βλάκα και είπες περιπαιχτικά:

— Μπρε τζάνουμ, δεν βρήκανε κανέναν άνθρωπο να μου στείλουν, μόνον μου έστειλαν εμένα;

— Τους ανθρώπους, άφέντη μου, άπάντησε άμέσως ο Χότζας, τους στείλανε στους ανθρώπους... κι' έμένα μ' έστειλαν σε σένα. *

Μιά μέρα ο Ναστραδίν Χότζας είχε βγή περίπατο μ' ένα μαθητή του στην έξοχη. Καθώς περπατούσαν αντίκρυσαν ξαφνικά τον Καδή του χωριού να κοιμάται έσπληνέως μέσα σ' ένα βούρκο πλάι στα γουρουνιά.

Ο Καδής ήταν τύφλα στο μεθύσι και ροχάλιζε φρεκά!

— Κοίμα στο καφάνι του! φώναξε ο Χότζας. Και λέγοντας αυτά τα λόγια έσκυψε, πήρε το καφάνι του μεθυσμένου Καδή και το φόρεσε.

Όταν συνήλθε απ' το μεθύσι του και έδυνσε ο Καδής, είδε πως του λείπε το καφάνι. Κι' άνέθεσε στους κλητήρες του να του το βρουν.

Έκείνοι τρέχανε στο παζάρι, είδαν το Χότζα που το φορούσε και τον πιάσανε.

Όταν ο Χότζας βρέθηκε μπρός στον Καδή, έκείνος τον ρώτησε άπτόμα και άργισμένα:

— Δεν μου λές, Χότζα, που το βρήκες αυτό το καφάνι που φοράς;

— Καδή μου, απάντησε ο Χότζας, είχα βγή περίπατο με το μαθητή μου και πού πηγαίναμε, είδαμε ένα μεθυσμένο που κοιμόταν σ' ένα γουρουνό μ' ένα χαντάκι. Ο μαθητής μου έτρεξε άμέσως και τούβαλε μιά πέτρα για προσκέφαλο. Κι' έγώ ήπια το καφάνι του και σκέπασα το πρόσωπό μου από ντροπή. Άν είνε δικό σου παστό και να με συμπαθές.

— Όχι, όχι, δεν είνε δικό μου, πάρε το από δώ, φώναξε ο Καδής χαμλόνοντας καταντροπιασμένος το κεφάλι του.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τ' άρθρω 6 § 1 του Α. Ν. 1092/1938.

Ιδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου, Κατοικία: Βησσαρίωνος, 40.

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σ. Π. Μπέλλας, Κατοικία: Ζεφύρου 4, Ν. Ηράκλειον.

ΣΥΝΑΦΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια... 800. 115.000

Εξώφυλλο... 60.000

Τρίμηνο... 30.000

Εμβάσματα Εσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και Εξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς τον κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

ΝΑΝΑΙ

αλήθεια;...

Παράξενο διήγημα

Όστε είμαι τρελλός;... Όστε έγώ σκότωσα το φίλο μου το Ζώρζ Φαρές και τη γυναίκα του, τα πιά αγαπημένα μου πρόσωπα;... Γι' αυτό μ' έκλεισαν σ' αυτό το άπείσιο σπίτι, όπου άλλοι γελούν, άλλοι κλαίνε κι' άλλοι ουρλιάζουν μέρα νύχτα;... Άδύνατον!... Άκούστε με προσεκτικά, κύριε, σεις που φαίνεστε λογικούς, και πείστε μου άν είνε δυνατόν ναχω κάνει ένα τέτοιο πράγμα.

Είν' αλήθεια πως από κάμποσον καιρό ένοιωθα τον έαυτό μου καταβεβλημένο, τα νεύρα μου κουρελιασμένα. Με βασάνιζαν μαύρες σκέψεις... Είχα γράψει κάτι σχετικάς στο Ζώρζ, κι' αυτός με είχε προσκαλέσει να περάσω μερικές μέρες στην έξοχική έπαυλή του για να ξεκουρασθώ.

Δέχθηκα μ' εύγνωμοσύνη την πρόσκληση. Κι' έφτασα ένα βράδυ, κατά τις 8, στην έπαυλη του καλού μου φίλου. Για κακή μου τύχη, ο καιρός ήταν έλεινός! Βροχή και δυνατός άνεμος που βογγούσε άπείσια... Και το ταξίδι μ' είχε τσακίσει, είχε έπιδειώσει τη νευρική μου κατάσταση... Ξέρετε, έκείνος ο άνυπόφορος ρυθμικός θόρυβος του τρένου, τα τραντάγματα του βαγονιού, τα διαπαραστικά σφυρίγματα... Μ' είχε κυρθεί μιά άκατανίκητη διάθεση να στριγγίλλω, να ουρλιάσω, να ξεσάσω το πρόσωπό μου με τα νύχια μου... Ένοιωθα ένα παράξενο βάρος στην καρδιά, ένα βασανιστικό σφίξιμο στο λαιμό.

Ο Ζώρζ κι' η Ελβίρα, η γυναίκα του, με υποδέχτηκαν με άνοιχτή άγκαλιά. Άπ' το ύψος μου όμως κατάλαβαν πως δεν ήμουν καλά. Καί, μετά το δείπνο, με συμβούλεψαν ν' ανέβω γωρίς στο δωμάτιό μου που είχαν έτοιμάσει, για να ξεκουρασώ το κορμί μου και το πνεύμα μου. Αυτό έκανα κι' έγώ... Καληνύχτισα τους φίλους μου κι' ανέβηκα στο δωμάτιό μου. Φοβόμουν ότι οι μαύρες σκέψεις μου και τ' άπείσια προαισθημάτα μου δεν θα μ' άφιναν να κοιμηθώ. Όστόσο, μόλις έπεσα στο κρεβάτι βυθίστηκα σε βαθύ ύπνο...

Πόση ώρα κοιμήθηκα; Δεν ξέρω!... Ένα άνυπόφορο συναισθήμα άγανίας μ' έκανε να ζητησω άπτόμα. Μου φαινόταν ότι μ' άπειλούσε κάποιος άγνωστος και τρομερός κίνδυνος! Τινάχθηκα απ' το κρεβάτι μου και γύρισα τον ήλεκτρικό διακόπτη. Το φως με καθήσυχασε λίγο. Η καρδιά μου όμως εξακολουθούσε να χτυπά δυνατά, σαν να κόντευε να σπάσει...

Κάθησα σε μιά πολυθρόνα, άποφασισμένος να περάσω εκεί τη νύχτα, μ' άνοιχτά τα πόδια... Ξαφνικά, μου φάνηκε πως είχα άκούσει μιά φωνή, τη φωνή του Ζώρζ, να με καλή. Μιά μυστηριώδης δύναμις μ' έκανε να σηκωθώ άμέσως, ν' ανέβω το κερί που βρισκόταν πάνω στο κομοδίνο, και να βγώ στο διάδρομο...

Τράβηξα κατ' εθείαν προς το δωμάτιο του Ζώρζ, σαν ναξερκα καλά τα κατατόπια του σπιτιού. Άνοιξα την πόρτα της κρεββατοκάμαρας του φίλου μου, υπήκα μέσα, άκούμπησα το καντηλιό πάνω στο τραπέζι κι' άρχισα να παρακολουθώ με άπάθεια την τρoμακτική σκηνή που διαδραματιζόταν μπροστά μου.

Έβλεπα έναν άγνωστο να σφίγγει με τα δυο του χέρια το λαιμό του Ζώρζ, που σπαταρούσε κυττάζοντας με, ως ότου έμεινε άκίνητος... Τότε πήρα το κερί μου και βγήκα

απ' το δωμάτιο, άδιαφορώντας για τον άγνωστο δολοφόνο.

Έτοιμαζόμουν να γυρίσω στο δωμάτιό μου, όταν θυμήθηκα — χωρίς να μου τόχη π' ή κανείς — ότι αντίκρυ στην κρεββατοκάμαρα του Ζώρζ κοιμόταν η γυναίκα του.

Πλησίασα κι' άκούμπησα τ' αυτί μου στην πόρτα της. Δεν άκουσα τον παραμικρό θόρυβο.

Άνοιξα την πόρτα σιγά-σιγά. Στο φως του κεριού μου, είδα την Ελβίρα να κοιμάται γαλήνια.

Τότε συνέβη κάτι που δεν μπορεί να το συλλάβει ανθρώπινο μυαλό! Ο άγνωστος δολοφόνος πρόβαλε ξαφνικά στη μέση του δωματίου και τον είδα να ζυγώνει στο κρεβάτι της Ελβίρας... Πώς είχε μ' ήση στο δωμάτιο χωρίς να τον αντίληφθώ, άσφω σκεκόμενος στο κατώφλι της πόρτας κι' έφραζε το άνοιγμα με το σώμα μου;... Και γ' ατί το παραμυροφωμένο απ' τη μανία πρόσωπό του μου θυμισε ξαφνικά κάποιον που γνώριζα;... ποιόν όμως;

Ο δολοφόνος είχε δρήσει: τώρα! Τ' άπείσια δάχτυλά του είχαν πιάσει το λεπτό λαιμό της Ελβίρας και τον έσφιγγαν, τον έσφιγγαν... Η δύστυχη γυναίκα δεν πρόλαβε να βγάλη ούτε μιά φωνή...

Ο δολοφόνος βεβαίωθηκε ότι ήταν νεκρή κι' έπειτα εξαφανίστηκε.

Πόσες ώρες έμεινα άκίνητος στο κατώφλι του δωματίου, κυττάζοντας με άπάθεια το σώμα της Ελβίρας;... Δεν ξέρω.

Ξαφνικά συνήλθα κι' ένοιωσα τί είχε συμβή... Όρμησα τότε έξω από το σπίτι, ουρλιάζοντας, ζητώντας βοήθεια...

Στο άστυνομικό τμήμα όπου με ώδηγησε ένας πονόψυχος γείτονας, κατέθεσα ότι είχα δ'... Τους είπα ότι ένας άπείσιος κακούργος είχε σκοτώσει τους φίλους μου... Όστόσο, την άλλη μέρα με συνήλασαν!... Οι άστυνομικοί βεβαίωσαν ότι είμαι έπικίνδυνος φονιάς και τρελλός, με διασχισό της προσωπικότητας. Το δικαστήριο σ' έπεσε τους γιατρούς, και μ' έκλεισαν σ' αυτή την κλάση!

Πιστέψτε με, κύριε μου, δεν είμαι τρελλός! Κι' ούτε σκότωσα το Ζώρζ και την Ελβίρα!... Έρχονται ώσπότε στυγρές, που αναγκάζονται να παραδεχθώ ότι, τη νύχτα έκείνη, συνέβησαν ώρισμα πράγματα που δεν μπορώ να τα έξηγήσω. Ό, Θεέ μου! Νάνε αλήθεια άραγε, να έ αλήθεια πως έγώ τους σκότωσα;...

K. BALMON

Ζητιάνοι πολυκατομιμυρικού

Η άστυνομία του Ρίο Ιανέιρο συνέλαβε τελευταία περί τους 600 ζητιάνους και άνακάλυψε αρκετά περίεργα πράγματα σχετικά με τη ζωή των.

Ένας απ' αυτούς που ζητιάνευε έχοντας το σώμα του γεμάτο πληγές — όπως έσφαιρώθηκε, τις έφτιαχνε μόνος του, χρησιμοποιώντας κολλόδιο και διάφορα βερνίκια — ήταν ιδιοκτήτης δυο μεγάλων πολυκατοικιών σ' έναν από τους κεντρικότερους δρόμους της πόλεως.

Ένας άλλος ζητιάνευε μόνο πέντε ήμερες την έβδομάδα. Το Σάββατο και την Κυριακή τις περνούσε σε μιά μεγαλοπρεπή έπαυλη που είχε στα περ χώρα του Ρίο Ιανέιρο, μαζί με έκλεκτή συντροφιά από άντρες και γυναίκες, που άγνούσαν φυσικά, την πραγματική του ιδιότητα.

Ένας τρίτος ήταν ιδιοκτήτης τριών μεγάλων καταστημάτων. Ζητιάνευε όλη την ήμερα και το βράδυ άλλαζε ρούχα και πηγαινε στις επιχειρήσεις του για να συνεργασθώ με έκείνους στους οποίους είχαν έμπιστευθώ τη διεύθυνσή των.

Επίκαιρες συμβουλές

Την έποχή αυτή της άνοιξης, λόγω της άπτόμου καιρικής μεταβολής και της έπιδράσεως των ήλιακών ακτίνων, ή έπιδερμική του προσώπου παρουσιάζεται στα περισσότερα άτομα άνωμαλη έρεθισμένη, γεμάτη κοκκινίλες, σπυράκια και λειχήνες. Περισσότερο, από την άντιασθητική αυτή όση κι' έκνευριστική κατάσταση, υποφέρουν όσες έχουν ευαίσθητη ξηρή κι' άπεριποίητη έπιδερμίδα ως κι' άλλεργική προδιάθεση και ως έκ τούτου ή έπιδερμική του προσώπου των ως και ώριμένα άκάλυπτα μέρη του σώματος των (ντεκολτέ, βραχιόνες, πόδες) άποκτώντας φωτοευαίσθητοποίηση, εύκολοερεθίζονται. Στην έρεθιστική αυτή κατάσταση, χρειάζεται μιά όλος ιδιαιτέρη άνάπαυση και συστηματική γλυκοδερμική περιποίηση της έπιδερμίδος για να δυνηθώ αυτή ν' άντιπασίση κατά των έξωτερικών έχθρων της.

Έν πρώτους άνάπαυσις από πάσης χρήσεως καλλυντικής κρέμας ή άλλου οουδούποτε καλλυντικού ή μεκινιάς.

Εφαρμογή κατόπιν συστηματικής γλυκοδερμικής περιποίησης όπλ. πούσις έν πρώτους του πρώινου πλυσιματος του προσώπου με νερό. Το νερό σ' αυτή την περίπτωση, είτε ως ύψυχρο είτε ως χλιαρό χρησιμοποιούμενο έρεθίζει ταίπναι και σκάει την έπιδερμίδα. Ότε καθε πρωί πλύσιμο έλαφρό μόνον των ματιών με λίγο χλιαρό νερό. Κατόπιν έπαλειψή του προσώπου με λίγο παραφινέλαιο παχύ ή μ' έλαιόλαδο, το όποιον μετ' όλίγην ώραν σκουπίζεται έλαφρά με λίγο βερνίκι. Άλλα δέματα άνέχονται καλλίτερα και καλάρουν με το παραφινέλαιο και άλλα με το έλαιόλαδο. Αυτό θα το κρίνετε μόνες σας αναλόγως των άποτελεσμάτων και της άνοχής.

Το βράδυ έπάλειψή πάλιν του προσώπου με όλίγο παραφινέλαιο ή μ' έλαιόλαδο και αμέσως κατόπιν απ' έπάνω χρήσις μερικών κομπρεσών μ' έλαφρό χαμομπλόνηρο ή μ' άλτερόνηρο. Το χρώμα του χαμομπλόνηρου πρέπει νάναι άνοικτότερο και απ' την ρετινόνα, μόλις να πάρη χρώμα. Το άλτερόνηρο έπίσης πρέπει νάναι άσπιδό και όχι σαν σιρόπι, γιατί τότε είτε το ένα είτε το άλλο έξερώνουν κι' έρεθίζουν αντί να μαλακώνουν και να καλάρουν την έπιδερμίδα. Αυτές οι μικροσκοπικές παύσεις οπμαντικό ρόλο επί των άποτελεσμάτων της γλυκοδερμικής περιποίησης. Η έερμικρασία των κομπρεσών πρέπει νάναι χλιαρά και όχι ύψηλη. Πέντε ως έξ τέτοιες κομπρεσές διαρκείας δύο λεπτών έκαστη είνε αρκετές. Κατόπιν έλαφρό σκούπισμα του προσώπου με μιά μαλακή χνουδωτή πετσέτα.

Πολλές κυρίες στην κατάσταση αυτή χρησιμοποιούν γλυκερίνη για να μαλακώσουν το πρόσωπο και μερικές άκόμη μάλιστα προσθέτουν σ' αυτήν λεμόνι και κακάμια. Πολύ κακή συνήθεια διότι ή αυτή έπιδεινώνουν περισσότερο άκόμη την έξερύπια έπί ή γλυκερίνη, χρησιμοποιούμενη έστω και σκέπη, άποεθρύνει μετ' όλίγον το δέμα διότι άποσπαιγγίζει το σκάφισμα του. Η γλυκερίνη ως έχουσα ακρίβως την ιδιότητα ταύτην, χρησιμοποιείται ειδικώς για την παρασκευή καλλυντικών για λιπαρά δέματα.

Άλλά και ή βαζελίνη πρέπει ν' άποφεύγεται στην έρεθιστική κατάσταση της έπιδερμίδος, διότι διά της χρήσεως ταύτης έμποδίζεται άκόμη περισσότερο ή κανονική διαπνοή της και ως έκ τούτου άποσπαιγγισμένης ταύτης εκ των μαλακτικών έκκρυσαν των ειδικών άδώνων της, άπονούν τα αίσθητικά της νεύρα μ' άποτέλεσμα την έπαύση της ζήτησης, της άτροφικότητας και του πρόωγου μαρμασμού και ρυτιδώσεως της.

Η κοκκινία σκέπη γενικώς πρέπει ν' άποφεύγεται για τον καθαρισμό του προσώπου, γιατί έκτός του έρεθισμού προκαλεί και υπέρχρωσι (σκουρίλα λεκές) της έπιδερμίδος ή όποια παραμένει επί μακρόν χρονικό διάστημα.

Όσάυτως τα άπρόλουτρα, όταν ή έπιδερμική του προσώπου παρουσιάζει έρεθισμό, κοκκινίλες και ταίπναι, πρέπει ν' άποφεύγεται και ν' άντικαθίστανται με τις κομπρεσές που γράφω παραπάνω. Γενικώς, ή γλυκοδερμική περιποίηση και ή άνάπαυσι έκ καλλυντικών, πρέπει να εφαρμόζεται πάντοτε δοάκις ή έπιδερμική του προσώπου παρουσιάζει έρεθισμένη και κουρασμένη. Όταν πλέον ή έπιδερμική επανέλθω στη φυσιολογική της κατάσταση τότε άρχίζει και πάλιν ή χρήσις των καταλλήλων για την ποιότητά της καλλυντικών.

Όλίγη ώρα μόνον καταλλήλου καθημερινής περιποίησης του προσώπου σας είνε υπεραρκής για να σας δώση έκείνο που δεν θα σας χάριον χίλια δυο βαρύτιμα στολίδια και τουαλέττες: την ωμορφιά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος - Δερματολόγος

Грибаурд

